

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ



«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божя на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові»

(Рим. 1:16)

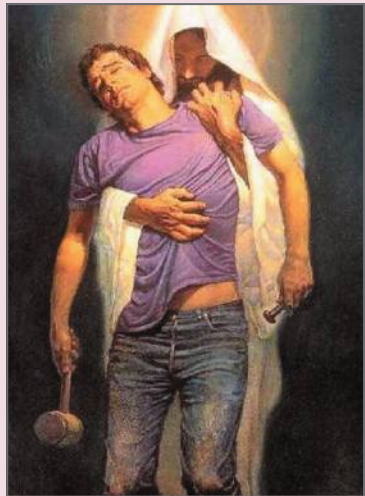
**№ 8 (191)
СЕРПЕНЬ
2020 РОКУ**

ЯК ЗНАЙТИ МИР, КОЛИ ЖИТТЯ НЕСТЕРПНЕ

Що або хто може змінити цей світ? Що або хто може гарантувати, що життя стане безболісним для усіх, назавжди?

Бог може. Бог здатний таке зробити. Але Він цього не робить. Принаймні зараз. Як результат ми починаємо злитися на Нього. Ми кажемо: «Бог, мабуть, не всемогутній і не люблячий. Інакше світ був би іншим!»

Ми кажемо так, надіючись, що тоді Бога замучать доктори сумління і Він щось змінить. Ми надіємось, що зможемо маніпулювати Богом, зробивши Його винним у жорстокості світу. Але Його це не турбує.



самим стати богами, без Бога. Вони повірили в те, що є щось цінніше у всесвіті за Бога, цінніше за особисті стосунки з Ним. І нинішній світ — це результат того їхнього вибору.

Ми всі пробували влаштувати своє життя без Бога. Можливо, тому, що всі купилися на брехню, ніби в житті щось може бути ціннішим за Бога.

Як же Бог реагує на таке? Він дозволяє це. Багато людей на собі відчують болісні наслідки свого вибору або вибору інших людей, які йдуть всупереч Божому наміру... Убивства, зґвалтування, заздрість, брехня, шахрайство, наклепи, розпуста, викрадення дітей тощо. Усе це можна пояснити тим, що люди, які чинять таке, не дозволяють Богові бути присутнім в їхньому житті. Вони живуть так, як знають, завдаючи болю і собі й іншим.

Що думає про це все Бог? Він не зловтішається. Більше того, Він сповнений співчуття у надії, що ми повернемося до Нього і Він зможе дати нам справжнє життя.

Ісус сказав: «Прийдіть до Мене, усі

струджені та обтяжені, і Я заспокою вас!» І ще: «Я Світло для світу. Хто йде вслід за Мною, не буде ходити у темряві той, але матиме світло життя».

Але що робити, коли життя несправедливе щодо нас? Коли ми почуваємося як жертва, варто згадати, що Бог Сам перетерпів жахливі муки від дій інших людей. Бог як ніхто може зрозуміти труднощі у нашому житті.

Ось як підсумував це Іван: «Він в світі був, і світ через Нього повстав, але світ не пізнав Його. До своїх Він прибув, та свої відцурались Його. А всім, що Його прийняли, їм владу дало дітьми Божими стати, тим, що вірять у Ім'я Його... Бо Бог не послав Свого Сина на світ, щоб Він світ засудив, але щоб через Нього світ спасся. Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не загинув, але мав життя вічне».

У світі багато болю і страждань. Дещо можна пояснити егоїзмом чи ненавистю. Дещо навіть не піддається обґрунтуванню. Але Бог дає нам знати, що Він також перетерпів все в житті і знає наш біль і наші потреби.

Ісус сказав Своїм учням: «Зоставляю вам мир, мир Свій вам даю! Я даю вам не так, як дає світ. Серце ваше нехай не тривожиться, ані не лякається!».

Він також Той, Хто знає нас особисто, навіть найменшні, неважливі деталі нашого життя. І якщо ми довіримо Йому своє життя, навіть у труднощах будемо в безпеці з Ним. «Це Я вам розповім, щоб мали ви мир у Мені. Страждання зазнає в світі, але будьте відважні: Я світ перемиг!»

**Гора свята як відблиск слави неба.
І вчитель їхній в сяєві зорі...
Забракло слів.**

Та що душі ще треба?

**Тож залишімося на оцій горі!
Тож залишімося пити Божі роси
І слухати Мойсея та Іллю...
Що те каміння, що там ноги босі,
Усе — дрібниця.**

В серце переллю

**Оті розмови теплі, чисті, свіжі...
І Преображення наповнить душу ащерть.
Буденну прозу амінять вдячні вірші
І Божий мир навік поглине смерть...
Петро всіміхався мрійливо і вдячно.
Купався в сяєві неземних облич...
Ступив назад, щоб раптом необачно
Не загасити племін дивних свіч.
Але — погасили...**

Холодно і темно.

**Зіщулися у грудку кам'яну...
«Учителю...» — й замовк ураз непевно,
Упершись в чорну темряви стіну.
Ісус всіміхнувся — тепло і привітно:
«Отямя, Петре! Це не та гора.
Он, бачиш, ранок. Бачиш: уже видно
Гору Голгофу. Нам ще не пора.
Не тут Мене на царство коронують,
І поруч будуть не Ілля й Мойсей...
Жахиття й смерть навічно закарбують
Тріумф і — Преображення твоє.
На тій горі засяє слава неба,
І темряву Я знищу нанівець,
Щоб грішний світ наблизити до Себе
В чудеснім Преображенні сердець».**

Юрій Бавринюк.

ВЕЧІРНЯ МОЛИТВА ЗА ТЕБЕ — ДОЛУЧАЙТЕСЬ ДО ПРОЄКТУ «МОЛИТВА 7:14»



Щочетверга у вечірній час священнослужителі УЦХВЄ здійснюють молитву в онлайн режимі за Україну та усіх, хто бажає заявити про свою потребу.

Всеукраїнський проєкт, який отримав назву «Молитва 7:14», стартував на початку серпня. Він є продовженням міжнародного флешмобу UNITE714, в основу якого покладено слова з сьомого розділу Другої книги хронік, вірш 14:

«І впокоряться люди Мої, що над ними кличеться Ім'я Моє, і помоляться, і будуть шукати Ім'я Моє, і повернуть зо злих своїх доріг, то Я вислухаю з небес, і прощу їхній гріх, та й вилікую їхній Край!».

Започаткували світовий молитовний

марафон пастори великих церков і службін США у березні цього року, коли світ переживав початок пандемії COVID-19. Вони прагнули об'єднати Тіло Христове в молитві про викорінення вірусу та духовне пробудження у світі.

З часом те, що розпочалося як ранкова і вечірня молитва служителів, перетворилося на міжнародний рух, що об'єднує тисячі церков і мільйони людей по всьому світу.

Проєкт «Молитва 7:14» в Україні має на меті не просто об'єднати вірян в молитві, але й почути їхні потреби та разом, порозмірковуючи над ними у світлі Слова Божого, нести їх на руках молитви до Господа.

Трансляція молитви ведеться щочетверга на youtube-каналі Медіаслужбін УЦХВЄ.

КОРОНАВІРУС І ФЕЙКИ

Боротьба з фейками вже давно стала нагальною проблемою людства. Проте з настанням пандемії COVID-19 хвиля фейків та міфів вражає своїми розмірами.

Деякі міфи й досі вкорінені в розумах людей попри всі намагання спростувати їх. Навіть за наявності сильних свідчень протилежного віру людей в певні речі важко змінити.

Які ж вигадки виявились особливо живучими?

Фейк: новий коронавірус було спроектовано в китайській лабораторії

Через те, що перші спалахи вірусу сталися в Китаї, в місті Ухані, президент США Дональд Трамп без жодних переконливих доказів заявив, що вірус витік з Уханської лабораторії. Після цього навіть почали поширюватися конспірологічні теорії, що вірус було спроектовано як біологічну зброю.

Ці твердження категорично відкидають служби розвідки США. Наразі існує науковий консенсус, що новий вірус має повністю природне походження.

Фейк: COVID-19 не важчий за грип

Багато хто на початку пандемії заявляв, що хвороба нічим не відрізняється від грипу. І хоча наразі чітко визначити



Фейк: гідроксихлорохін — ефективне лікування проти COVID-19

Коли одне маленьке французьке дослідження, яке тепер всі критикують, припустило, що ліки проти малярії можуть бути ефективними в боротьбі з новим вірусом, дехто взявся рекламувати препарат попри все новіші докази того, що він не працює.

Фейк: ми можемо отримати колективний імунітет, якщо просто дозволимо вірусу вільно циркулювати у соціумі

На початку пандемії були спекуляції щодо політики, яку обрали Велика Британія та Швеція. Здавалося, уряди цих країн вирішили дозволити вірусу вільно поширюватись до досягнення колективного імунітету.

Проте Велика Британія потім ввела повноцінний карантин.

А щодо успіху шведської стратегії й досі є певні сумніви. Експерти вважають, що для того, щоб розвинувся колективний імунітет, потрібно, щоб перехворіло 60-70% населення.

Враховуючи рівень летальності вірусу, це може завершитись мільйонами смертей. І Швеція вже має істотно більше випадків смертей, ніж сусідні країни. А її економіка все одно постраждала попри рішення не вводити карантин.

life.pravda.com.ua

летальність COVID-19 не так просто, епідеміологи стверджують, що вона вища за летальність від грипу.

За підрахунками Центру з контролю та профілактики захворювань США (CDC), від грипу штатах щороку гине від 12 000 до 61 000 людей. Станом на 20 серпня в США від COVID-19 загинуло 173 000 людей.

До того ж люди хоча б частково мають імунітет проти грипу завдяки вакцинації чи попереднім зустрічам з вірусом.

Отож ні, новий коронавірус — це не «просто грип».

Фейк: маски не потрібні

Дійсно, ранні рекомендації щодо носіння масок були суперечливими та непослідовними. Але наразі у сфері громадського здоров'я панує консенсус, підкріплений численними дослідженнями: маски стримують поширення вірусу.

Проте попри всі докази люди й досі відмовляються їх носити, вважаючи, що ця вимога порушує їхні права та свободи.



БЕЗКОШТОВНЕ ТЕСТУВАННЯ НА COVID-19 - КОНСУЛЬТАЦІЯ ЮРИСТА



У зв'язку з великою кількістю звернень членів місцевих громад та організацій до офісу УЦХВЕ з питанням щодо безкоштовного ПЛР-тестування на коронавірус юрист Олександр Йовжій роз'яснює.

Відповідно до Наказу Міністерства охорони здоров'я України від 20.05.2020 р. № 1227 «Зміни до Стандартів медичної допомоги «Коронавірусна хвороба (COVID-19)» обов'язково безкоштовному тестуванню підлягають:

- * пацієнти з клінічними ознаками коронавірусної хвороби
 - * пацієнти з пневмонією
 - * особи, які контактували з хворими на коронавірус
 - * особи, які потребують планової госпіталізації та/або операції
 - * медичні працівники, які безпосередньо надають допомогу або доглядають за хворими на COVID-19 в умовах стаціонару
 - * працівники лабораторій, які обробляють зразки з дихальних шляхів, отримані від хворих на COVID-19
 - * працівники патологоанатомічних, судово-медичних бюро, відділень, які беруть участь у розтині тіла, у тому числі у взятті зразків секційного матеріалу
 - * працівники Національної поліції, Національної гвардії, Держприкордонслужби, інші медичні та фармацевтичні працівники.
- ПЛР-тестування, проведене за особистим бажанням, без зазначених рекомендацій, не є безкоштовним. Вартість тесту залежно від місця та термінів проведення коливається в межах від 700 до 2265 грн.

«ВЛАДА, ЯКУ ДАЄ БОГ, – НЕ АБСОЛЮТНА»: ПРОТЕСТАНТИ БІЛОРУСІ ЗВЕРНУЛИСЯ ДО ВЛАДИ

З відкритим зверненням до народу Білорусі звернулися представники євангельських протестантських Церков. У ньому вони нагадали владі про християнські цінності і висунули вимоги про припинення насильства і перерахунку голосів в президентських виборах.

Влада, яку дає Бог, – не абсолютна, вона обмежена і має служити конкретним завданням утвердження справедливості. Порушення встановлених Богом принципів або зловживання владою втягують суспільство в беззаконня, насильство і хаос.

Ми вважаємо, що основною причиною виникнення напруги в білоруському суспільстві стала криза довіри влади, яка пізніше посилюється протизаконними діями і незрозумілою жорстокістю силових структур щодо багатьох громадян нашої країни.

У світлі цього ми закликаємо людей, наділені владою, зробити все можливе, щоб: Зупинити насильство щодо мирних громадян, а також тортури затриманих, заарештованих і несправедливо засуджених.

Надзвичайно жорстоке і нелюдське поводження, тортури над беззахисними і невинними людьми, про які є безліч свідчень, не можуть бути виправдані нічим і ніколи навіть щодо найнебезпечніших злочинців, чия вина встановлена судом. Відносно невинних і беззахисних людей це кричущий злочин і проти законів держави, і проти Божих настанов.

Звільнити несправедливо затриманих, заарештованих і засуджених.

Правосуддя є основою, визначеною Богом для нормального функціонування держави. Не можна затримувати, заарештовувати і судити людей, порушуючи закон і конституцію



Республіки Білорусь (Повт. Зак. 25:1). Усі затримані в ході мирних протестів повинні бути звільнені. Особи, відповідальні за незаконні затримання, повинні понести покарання відповідно до законів РБ.

Довести чесність офіційних результатів виборів президента РБ. Для того, щоб вирішити конфлікт, необхідно усунути його основу – сумнів у результатах виборів.

У разі, якщо перевірка підсумків голосування виявиться неможливою, провести нові вибори президента РБ, при цьому до складу виборчих комісій повинні входити представники альтернативних кандидатів, незалежним спостерігачам повинен бути забезпечений доступ до спостереження за процесом голосування і підрахунку голосів, а ЗМІ – рівний доступ до висвітлення виборів.

Відновити торжество правосуддя (Амоса 5:15).

Зло має бути назване злом, беззаконня – беззаконням, насильство – насильством, а брехня – брехнею. Тільки так можна повернути людям віру в правосуддя і відновити довіру до держави та її керівництва.

Суспільство повинне бути милосердним, але

всі люди повинні бути рівні перед законом і чітко усвідомлювати, що покарання за його порушення – неминуче (Екл. 8:11).

Будучи християнами, ми також зобов'язані нагадувати, що Христос встановлює суворіші вимоги, ніж просто формальне виконання закону. Тому закликаємо всіх, і насамперед самих себе, стежити за станом власного серця. Гнів і обурення – природна реакція на беззаконня і насильство. Однак якщо ми дозволимо вселитися в серце ненависті, жадобі насильства і помсти у відповідь, то можемо завдати непоправної шкоди власній душі, віддатися владі зла і ускладнити відновлення миру і єдності в нашому народі (Якова 1:20)

Також просимо залишити місце для прощення. Усвідомлення того, що кожен з нас має потребу в Божому прощенні, допомагає і нам прощати іншим. Непрощення підсилює страждання скривдженого і руйнує життя. Прощення не скасовує законного покарання. Але воно дає надію людям, які порушували закон і які чинили проти совісті, через визнання своєї провини і каяття знову стати повноцінною частиною суспільства.

Добра новина

Суть християнства полягає в Євангелії або Добрій Звістці – посланні від Бога про те, що за усвідомленням свого гріха і щирим каяттям в ньому слідує Боже прощення. І це завдяки милості Божій і тій жертві, яку на хресті приніс Христос за гріхи кожної людини.

Тому наскільки страшними не були б ваші гріхи і злочини, для Бога ви не будете надто безнадійними – Його любові і ласки вистачить для кожного. Боже прощення, примирення і порятунку є для всіх.

З молитвою, любов'ю і повагою до кожного з вас – євангельські протестантські Церкви Білорусі

krynica.info.

РАДА ЦЕРКОВ СПІВПРАЦЮВАТИМЕ З УРЯДОМ У ПРОСВІТНИЦТВІ ЩОДО COVID-19

Глави Церков і релігійних організацій готові допомогти Уряду в поширенні інформації серед населення про необхідні профілактичні дії, щоб захиститися від зараження коронавірусом, особливо під час навчального процесу у школах

Цій проблематиці була присвячена робоча зустріч Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій з Прем'єр-міністром України Денисом Шмигалем та іншими членами Уряду, яка відбулася у четвер, 20 серпня, в Клубі Кабінету Міністрів, повідомляє Інститут релігійної свободи.

Глава Уряду зауважив, що у теперішній час просвітницькі заходи зможуть допомогти сповільнити поширення COVID-19 і уникнути ризику перевантаження системи охорони здоров'я хворими, щоб кожен міг отримати необхідну медичну допомогу. У цій сфері Уряд розраховує на допомогу церков і релігійних організацій.

Головуючий у ВРЦіРО митрополит Єпіфаній, предстоятель Православної Церкви України, подякував Прем'єр-міністру за те, що заклик релігійної спільноти до діалогу був почутий і урядові зустрічі з Радою Церков відбуваються регулярно.

Він наголосив на відкритості Всеукраїнської Ради Церков до взаємодії з Урядом у розробці і впровадженні комплексу просвітницьких заходів, спрямованих на зупинення стрімкого поширення COVID-19 в Україні.

Митрополит Єпіфаній нагадав про Заяву ВРЦіРО, в якій релігійні діячі закликали МОЗ утриматися від узагальнених публічних звинувачень щодо нібито загального недотримання релігійною спільнотою протиепідемічних заходів, а натомість усувати можливі ризики шляхом ефективної практичної взаємодії.

Глава УГКЦ Святослав зазначив, що в Церкві є досвід формування в суспільстві нової культури поведінки, спрямованої на охорону здоров'я та відповідального ставлення



до навколишніх. За його словами, в контексті пандемії COVID-19 українські церкви можуть стати рушієм формування безпечної культури взаємовідносин між людьми, і не лише під час богослужінь, а у повсякденному житті, особливо у навчальному процесі.

Цю думку підтримав також єпископ Віталій Кривицький, наголосивши на тому, що неможливо повноцінно замінити шкільне навчання онлайн-уроками, а тому необхідно шукати оптимальні шляхи відновлення навчального процесу із дотриманням нової культури поведінки у громадських місцях: користуватися антисептиками і добре мити руки, уникати фізичного контакту і зберігати дистанцію.

Низку пропозицій до організації навчального процесу озвучив глава Церкви адвентистів сьомого дня в Україні Станіслав Носов. Зокрема, розмістити учнів у класі по одній особі за партою, скоротити тривалість уроків з можливістю запровадження кількох змін.

Юридичний радник Головного рабина м. Києва та України Геннадій Білоріцький запропонував надати право закладам освіти,

у тому числі школам, самостійно визначати обсяг і рівень необхідних карантинних заходів, адже на місцях краще зрозуміла ситуація з захворюваністю. Однак, на його переконання, у першу чергу слід забезпечити всі школи антисептичними засобами.

Крім цього, учасники зустрічі звернули увагу на економічні та соціальні проблеми, з якими стикнулися багато сімей в Україні. Перший заступник старшого єпископа Української Церкви Християн Віри Євангельської Анатолій Казачок запропонував звернути увагу на проблеми розмитнення гуманітарних вантажів, які отримують релігійні організації. За його словами, усунення складнощів на митниці дозволить забезпечити продуктами і предметами першої необхідності набагато більше нужденних людей і сімей у складних життєвих обставинах.

Зустріч завершилася підсумковими коментарями профільних урядовців, які озвучили напрямки подальшої практичної співпраці урядових структур із Церквами і релігійними організаціями.

ЧОМУ «БАЦЬКА» ВЧИТЬ ЦЕРКВУ

Лукашенко вирішив поставити на місце церкви, які активізувалися і стали в єдину лінію покаяння зі своїм народом, проявили турботу про постраждалих і виступили з викриттям несправедливості й жорстокості.

Ось що він заявив на мітингу в Гродно: «Мене дивує позиція наших конфесій. Дорогі мої священнослужителі, станьте розсудливими і займіться своєю справою. В храми люди повинні приходити молитися! Церкви, костели – не для політики. Туди люди йдуть повинні приходити, як це було завжди. Не йдіть на повідку у відцепенців. Вам буде соромно і ганебно за те, яку ви, деякі, позицію займаєте зараз, і держава з байдужістю на це дивитися не буде».

Чому ж він вчить Церкву? Він вчить сидіти тихо в храмах і молитися, щоб все скорише заспокоїлося. Він вчить християн бути непомітними, щоб не заважати йому і далі самодержавствувати над рабами і карати незгодних. Він загрожує репресіями всім, хто слухає більше Бога, ніж його власні «веління».

Словом, «бацька» претендує бути Батьком, тобто єдиним авторитетом для народу і навіть для Церкви. Але той, хто молиться словами «Отче наш», не може погодитися з такими претензіями.

Наступного разу, коли ви будете говорити, що «церква поза політикою», подумайте, хто це придумав і кому це вигідно. Ми всі всередині політики, і в нас немає великого вибору – ми або беремо участь в злочинах режиму, або викриваємо і протестуємо. Ми поклоняємося Богу як Пану всього і тим самим відмовляємо беззаконній владі в її претензіях

на нашу совість і душу або ж обмежуємо Божу владу храмовими стінами і тим самим добровільно здаємо весь світ самозваним божкам, царкам і «бацькам».

Церква – не політична партія, але вона зобов'язана давати духовну і моральну оцінку того, що відбувається, її пророчий голос повинні чути всі – і в храмі, і на площі, і в палаці тирана.

Тому всі князі цього світу так хочуть позбавити Церкву її голосу, зробити її непомітною і глухонімою, спокусити й приручити, підгодувати й підкупити, а якщо не виходить – залакати. «Бацька» допомагає Церкві зробити вибір – служити і прислужувати йому і подібним йому, або ж поклонятися і служити Отцю Небесному, нагадуючи «царям» і народу про правду і свободу. Або «бацька», або Батько – двом панам служити не можна.

Михайло Черенков.



ЦЕРКВА І КАРАНТИН

Бог суверенний. І ніщо в нашому світі не відбувається без Його дозволу. У Матвія 8:27 читаємо: «Хто ж це такий, що вітру та море слухняні йому?». У Ісаї 45:7 Бог вражає нас словами, які пропонують неосянню перспективу Його величі: «Я, що світло формую та темність творю, чиню мир і долю творю, Я Господь, Який робить це все!».

Бог великий, добрий, справедливий і суверенний. Він робить все згідно зі Своєю досконалою волею (Еф. 1:11). І все це – для блага Церкви (Рим. 8:28).

І Бог буде прославлений через коронавірус. Дж. К. Райл сказав: «Здоров'я – добра річ; але хвороба – набагато краща, якщо вона веде нас до Бога».



Історія підтверджує, що найродючіший ґрунт для відродження Церкви – серед страждань і невизначеності. Думка К. С. Льюїса з цього приводу дуже точна: «Ми можемо ігнорувати задоволення. Але біль вимагає уваги до себе. Бог шепоче нам у наших задоволеннях, говорить у нашому сумлінні, але кричить у наших болях: це Його гучномовець, щоб збудити глухий світ». Господь знає, що Він робить, і ми можемо радіти посеред цієї пандемії, бо Він з нами до кінця.

Пандемія та історія Церкви

Церква вже не раз переживала епідемії. Але, на відміну, скажімо, від бубонної чуми XIV століття чи Великої Лондонської чуми, які були локалізовані у певних містах та країнах, коронавірус – явище глобальне.

Наша невинна надія на те, що речі «залишаться такими, як вони є», часто є не зовсім невинним показником того, що ховається позаду, – самозахисту. Будь-яке бажання Церкви залишатися такою, якою вона є, не може відповідати Божому плану щодо Нареченої, яка постійно зростає, розвивається та рухається.

Але несподівана зміна – не наш друг. Насправді якщо наші життєдіяльність, захист чи безпека

залежать від чогось іншого, а не від Бога, ми будемо жорстко протистояти будь-яким змінам.

А. Сінклер сказав: «Складно змусити людину зрозуміти щось, якщо її зарплата безпосередньо залежить від нерозуміння цього».

На мою думку, Бог використовує коронавірус для чогось значно більшого, ніж просто навчити нас транслювати проповіді онлайн. Бог очищує Свою Церкву і, можливо, ініціює нову культурну епоху для неї.

Прогноз 1: дехто не повернеться за кілька місяців чи навіть рік

Багато людей похилого віку та людей, які в зоні ризику, не повертатимуться до церкви місяцями чи навіть довше. Це стосується і вагітних та матерів немовлят, тих, хто страждає на астму, і мільйонів людей зі слабким імунітетом у всіх вікових категоріях. Це немала кількість.

І що все це означає? Місцева церква, ймовірно, зазнає серйозних зрушень. Ми не тільки втрачаємо серйозний шматок мудрості та життєвого досвіду наших фізичних спільнот; питання ще й у тому, як нам духовно піклуватися про цих людей здалеку?

Настав час дослідити та підготувати шляхи забезпечення біблійного та плідного душеопікування тих у вашій церкві, хто не зможе повернутися найближчим часом до церкви.

Прогноз 2: віртуальна церква не зможе довго підтримувати духовне здоров'я спільноти

Перегляд проповіді онлайн в неділю – це не церква. Так, як прихильність у шлюбі критично важлива, важлива і проповідь у місцевій церкві. Але так само, як прихильність не дорівнює шлюбу, так і проповідь в інтернеті не дорівнює церкві.

Місцева церква вимагає регулярності, відданості, членства, причастя, хрещення, загального богослужіння, церковного управління за допомогою старійшин і дияконів, церковної дисципліни, гендерних ролей, практики духовних дарів, загальної молитви, біблійного порядку, підзвітності Писанню, спілкування один з одним, взаємного служіння через стосунки, давання та отримання, задоволення потреб святих і – проповіді.

Звукити церковній зібранню до того, щоб просто переглядати проповідь в інтернеті (і, можливо, співати деякі пісні на вашому дивані) – це велика обрива всеосяжного вчення, яке міститься у Святому Письмі. Насправді, підтвердження віртуальної церкви еквівалентною історичним церковним зібранням, ймовірно, образить тисячі мучеників, які віддали своє життя, щоб християни могли зустрітися особисто.

Віртуальна церква – це не просто результат коронавірусу. Ця ідея росте у нас на задньому дворі роками – і продовжуватиме рости. В інтернеті є багато речей, які ми можемо робити: працювати з колегами, грати в ігри, дивитися фільми, слухати музичне поклоніння та спілкуватися з друзями по всьому світу. Але так само, як ви не можете їздити на коні або спати під зірками в інтернеті, ви не можете там практикувати церковне життя. Так само,

як ви не можете бути батьком свого сина постійно тільки через Інтернет або будувати процвітаючий шлюб через Zoom, ви також не можете підтримувати здоровою отару Божих людей без реальної церкви, що включає в себе стосунки та фізичну присутність.

Інтернет настільки ефективний, наскільки він є мостом та інструментом під час пандемії коронавірусу, проте він не є і не може бути повноцінною заміною місцевої церкви, яка рухається вперед.

Прогноз 3: народження конгрегаційного глобалізму

Протягом перших кількох тижнів карантину я помітив, що в церковній культурі з'явилося кілька тенденцій. По-перше, сотні християн раптово кинулися ніби в церковні шопінг-тури, шукаючи найкращі варіанти онлайн-зібрань, які тільки зможуть знайти. Ті, хто раніше відвідував менші церкви, здається, дуже швидко та вільно відмовилися від своїх місцевих спільнот, щоб знайти ті, які могли б краще вгадувати їхні потреби.

Конгрегаційний глобалізм стає привабливим і захоплюючим. Чому? Бо це добрий друг нашої плоті. Підзвітність громаді зникає, а особиста незалежність зростає до небес – ідеальний рецепт нашої самоцентричної культури.

Але чи було це спричинено коронавірусом? Звичайно, ні. Однак коронавірус став поривом вітру, який розігнав те полум'я глибоко в лісі. Інакше кажучи, ті, хто нейтрально ставився до віртуальної церкви та переконано тримався місцевої церкви, змушені були скуштувати розслаблюючу добрість і зручність особистісної та приватної віртуальної церкви.

Ми виховали сильний апетит споживачів. Мало хто з християн шукає церкви, заснованої на доктринальній чистоті проповіді або доктринальній точності. Церква взагалі не прагне глибоких стосунків підзвітності або духовної безпеки біблійного лідерства. Натомість вони шукають інформаційних розваг та допомоги собі.

Отже, це навчило нас, що церква – це не спільне життя, а час, коли я можу окремо зосереджуватися на Бозі. Поеднуючи ці дві реалії разом (хороший споживачий контент та особисте поклоніння), ви швидко дізнаєтеся, що ваша дезінфікована вітальня (без кашлю сторонніх людей) пропонує набагато ефективніше середовище як для споживання контенту, так і для особистого часу для поклоніння.

Завдяки коронавірусу перед пасторами постало складне завдання: вчити про необхідність відданості спільноті та життєву необхідність біблійних стосунків з тими, хто перебуває у вашій церковній громаді.

Прогноз 4: менше виглядатиме як безпечніше

Місцеві церкви можуть навчитися чомусь із сучасних тенденцій, що спостерігаються в освіті. Відродження домашнього навчання (ще до початку коронавірусу) будувалося на різних чинниках, але в останні роки це було зумовлене безпекою та персоналізацією. По-перше, із зростанням шкільних розстрілів та вірусних інфекцій батьки мають більше намірів розмішувати своїх дітей у безпечніших та

менш гігієнічно незахищених громадських середовищах. По-друге, батьки шукають більш персоналізованого та особистісного досвіду навчання своїх дітей. Чому? Оскільки докази є скрізь – студенти дають кращі результати у менших навчальних середовищах, ніж у класах по 30-45 дітей.

Однак ця логіка стосується не лише освіти, вона універсальна. Люди процвітають у менших групах. Власне, людський мозок розрахований, щоб мати близькість лише з 5-15 людьми.

Іншими словами, так само, як ми спостерігаємо, як громада домашніх шкіл стає відповіддю на слабкості та загрози нинішньої системи освіти, домашні церкви стануть рішенням від слабкостей та загрози нинішньої церковної системи.

Власне кажучи, цей прогноз справджується на наших очах. Подобається нам це чи ні, коронавірус змусив мільйони людей розпочати як домашнє навчання, так і домашнє церковне життя.

Але в цьому і захована проблема. Що таке домашня церква? Це просто невеличка група з вивчення Біблії? Або ж це тільки ви та члени вашої родини, які спостерігають за церквою в Інтернеті? А може, це сімейне поклоніння, що поєднується з читанням та молитвою?

Насправді це нічого з цього. Домашня церква – це саме те, як це звучить – «церква в домі». Біблійна церква глибоко вкорінена в доктринальних положеннях, процесах та обов'язках.

Цікаво, що нерішучість і скептицизм як щодо дошкільного виховання, так і щодо домашньої церковності зумовлені недостатньою складністю та структурою. Люди уявляють, що як домашня школа, так і люди з домашньої церкви – це дивні й незрозумілі хіпі, які знаходять свою власну форму, не маючи структури чи правил.

Домашня церква – це не організація, це організм, проте кожен організм потребує організації.

І коронавірус може стати іскрою, що розпалює вогонь для домашнього церковного обряду. Особливо для тих, хто бачить банкрутство довгострокової віртуальної церкви та стурбований небезпекою для здоров'я серед великого натовпу.

Домашня церква пропонує церковну структуру традиційної церкви, але без кашлю та почуття роз'єднаності, що часто виникає у великих церквах.

Коронавірус прискорив терміни, але Бог залишається над усім. Господь буде своєю Нареченою, і ми можемо спочити в цій реальності. У 1 Коринтян 12:18 Павло говорить: «Та нині Бог розклав члени в тілі, кожного з них, як хотів». Тому ми можемо перестати турбуватися про те, як переконати та утримати людей за допомогою трюків, програм та краси.

Наша робота як пасторів – здобувати людей для Євангелія, для Біблії та для церкви. Це все, що нам потрібно.

Ви зобов'язані стежити за духовним здоров'ям овець, яких вам довірив Господь. А це вимагає чіткого розуміння зовнішніх реалій, загроз та спокус, з якими стикаються у вашій громаді. Якщо коронавірус залишить вас з меншою отарою, ніж у вас було, – слава Богу! Якщо він залишить вас без будівлі, подумайте про поділ ваших овець на невеликі біблійні домашні церкви.

Бог усе контролює, і ми можемо довіряти Його плану.

Дейл Партридж.

ЯК ЗРЕКТИСЯ ВІД СВІТУ – І ТУРБУВАТИСЯ ПРО СІМ'Ю?

Кожна віруюча людина стикається з думками: як зібрати до школи дитину, як прогледувати сім'ю, як поставити на ноги дітей, забезпечивши їм належну освіту, і як поєднати ці суто земні інтереси з духовним життям.

Ісус сказав: «Коли хочеш бути досконалим, піди, продай добра свої та й убогим роздай, і матимеш скарби на небі. Потому приходь та й іди вслід за Мною» (Мт. 19:21). Однак на цій землі потрібно жити, одягатися, їсти, водити до школи дітей, працювати тощо...

Для людини може бути від Господа, а може – від самої себе. Можна самому збудувати своє життя, а можна віддати життя Господу, як написано: «На Господа здай дорогу свою, і на Нього надію клади, і Він зробить» (Пс. 36:5).

Найважливіше, що потрібно зрозуміти, – жити за своїм планом, без Бога, – це нещастя, це заробляти в поті лица і потім все втратити. І навпаки: жити згідно з Божим планом – це запорука Божого благословення будь-якої сфери нашого життя.

Господь визначив правило: «Через те вам кажу: Не журіться про життя своє, що будете їсти та що будете пити, ні про тіло своє, у що одягнетесь. Чи ж не більше від їжі життя, а від одягу тіло?» (Мт. 6:25).



Можемо додати: не піклуйтеся про те, що буде з вашими дітьми, не піклуйтеся про старість, про комунальні, про зарплату, пенсію, а просто покладіть усю свою журбу на Господа – «бо Він опікується вами!» (1 Петр. 5:7).

Бог знає про потреби Своїх дітей: «Отож, не журіться, кажучи: Що ми будемо їсти, чи: Що будемо пити, або: У що ми одягнемось? Бо ж усього того погани шукають; але знає Отець ваш Небесний, що всього того вам потрібно. Шукайте ж найперш Царства Божого і правди Його, а все це вам додасться» (Мт. 6:31-33).

Але чи віримо ми у це? Чи віримо, що коли будемо шукати Господа, Він нас забезпечить, зцілить від хвороб, звільнить від боргів, вирішить проблеми... Якщо ми назвали Його Господарем, і Господар сказав нам не журитися – ми повинні так робити!

Бог керує життям кожної людини, якщо вона довірить своє життя Йому: «У серці людини багато думок, але виповниться тільки задум Господній» (Прип. 19:21).

Невипадкові «випадковості»

Але ви скажете: як це можливо? Усе просто: коли ви довірите своє життя Богу, тоді обставини будуть складатися таким чином, що ви «випадково» зустрінете людину, з якою вам буде добре разом працювати, і розлучитесь з людиною, від якої лише неприємності. Вам абсолютно «випадково» запропонують роботу, «випадково» зателефонують, запросять...

Тому завжди довіряймо Богу і Слову Божому. Бог ніколи не скаже неправду, Він не підведе, і обов'язково виконає те, що сказав у Своему Слові: «Надійся на Господа всім своїм серцем, а не розум свій не покладайся! Пізнавай ти Його на всіх дорогах своїх, і Він простяне твої стежки» (Прип. 3:5-6).

Але що робити, якщо хтось не чує Божої волі? «Все, що в силі чинити рука твоя, теє роби» (Екл. 9:10). Тобто якщо є схильність щось робити – робіть саме це! «Бо то Бог викликає в вас і хотіння, і чин за доброю волею Своєю. Робіть усе без нарікання та сумніву...» (Фил. 2:13-14). А далі Господь все благословить і звершить.

Якщо довірити – то все

Суть у тому, щоб довірити своє життя Господу! Не можна довіряти трохи, потрібно довірити все!

Є така молитва:

Я просив сили – Бог дав мені труднощі, щоб я став сильнішим.

Я просив мудрості – Бог дав мені проблеми, щоб вирішувати їх.

Я просив успіху – Бог дав мені м'язи, щоб

працювати.

Я просив сміливості – Бог дав мені безпеки, щоб долати їх.

Я просив терпіння – Бог дав мені ситуації, де я змушений чекати.

Я просив любові – Бог дав мені складних людей, щоб допомагати їм.

Я просив благословення – Бог дав мені можливості.

Я не отримав нічого з того, що просив... І я отримав усе, чого потребував. Я отримав відповідь на свою молитву!

Ми бачимо свої потреби дуже обмежено, а Бог – у всій повноті. Ми – Його творіння, а Він – Творець. Ми не досконалі і можемо не визнавати, що і для чого ми просимо у молитві. Насправді ми можемо бути лукавими, і прохання наші також можуть бути лукавими. Тому відповіді на такі молитви не буде: «... прохаєте та не одержуєте, бо прохаєте на зле, щоб ужити на розкоші свої» (Як. 4:3).

Якщо ми дійсно будемо стояти у вірі і повністю, у всьому довіримо Богу своє життя – ми побачимо славу Богу.

Це велике чудо: жити за волею Божою і довірити Йому керівництво своєю долею. Не піклуватися про завтрашній день, насолоджуватися сьогоденням разом із Богом. Дякувати за те, що ти живий, що виріш у Господа Ісуса Христа, що Він відкупив тебе від гріхів і готує до вічного життя.

Не вгаймо радість спасіння турботами і страхами про сьогодення. Наше майбутнє з Богом значно краще, ніж наше сьогодення.

Олексій Волченко.



Наприкінці 2018 року на одному з індійських островів від стріл місцевих жителів загинув американський місіонер. Те, що християнські працівники у своєму служінні ризикують життям, далеко не новина. Однак у згаданій історії є одна важлива обставина: поведінку молодого місіонера не можна було назвати розумною. Він свідомо йшов на майже неминучу смерть.

Отже, коротко про трагедію. 27-річний американський місіонер Джон Аллен Чау вирушив на один із численних островів Андамаського архіпелагу. Північний Сентінезький острів в Індійському океані відомий тим, що там живе чи не єдине відоме сьгоднішньому світові плем'я, яке не має ніяких контактів з сучасною цивілізацією. На будь-які спроби встановити з ними контакт вони відповідають укрив вороже й просто вбивають усіх, хто наважиться ступити на острів. Їх усього чоловік 50-150.

Останні десятиліття місцева влада, беручи до уваги бажання плем'я не йти на контакт і з метою вберегти їх від хвороб, проти яких у них немає імунітету, заборонила будь-які відвідини острова.

Джон Аллен Чау знав про цю заборону, як і про неприязнь тубільців та небезпеку для життя, однак свідомо пішов на такий крок. Кажуть, він багато років готувався до цього, бажаючи принести дикунам Євангеліє. З його щоденників дізнаємося про палке бажання розказати їм про Бога.

На острів молодого чоловіка доставили місцеві рибалки (яких, до речі, звинувачують у порушенні заборони). Вони ж і стали свідками жакливої трагедії. Щойно місіонер вийшов зі своєї байдарки, як на нього поспівався град стріл. Він помер від ран...

Після прочитання цієї історії насамперед напрошується один простий висновок: нерозумний хлопець. Знав, що його чекає, але йшов. Ну, ще можна зрозуміти випадки, коли свідомо смерть оправдується адекватним результатом. А тут... Просто безглуздо й безрезультатно загинув.

Що ж, проста логіка та здоровий глузд підказують саме таке пояснення. І ті, хто не схвалює вчинок хлопця, мають слухати. От тільки в багатьох життєвих обставинах ця логіка не спрацьовує... І не може пояснити мотиви деяких вчинків, здавалося б, адекватних та тверезомислячих людей.

Початок ХХ століття, Китай. У країні політична та економічна нестабільність. У нецивілізованих обставинах працює американська лікарка Еліонор Честнат. Вона за власні гроші побудувала лікарню, в якій приймала всіх без винятку місцевих жителів. Під час повстання боксерів, коли ненависть деяких

НЕРОЗУМНІ

верств населення до європейців досягла найвищого рівня, Еліонор продовжує працювати. Вона залишається на місці найдовше з колег. У 1905 році, коли натовп розлючених людей захопив приміщення лікарні, Еліонор встигла втекти. Але там залишилися її європейські колеги та пацієнти. Вона повернулася, щоб чимось допомогти. Та було вже пізно: колеги були мертві. Місіонерка мала можливість знову покинути небезпечне місце, але залишилася з хворими. Останнє, що вона встигла зробити перед смертю, це відірвати шматок своєї сукні, щоб витерти кров пораненій дитині...

Друга половина ХІХ століття. Гаваї. На островах, які нині називають райськими, у той час було пекло. Гавайський архіпелаг став розсадником хвороб усього світу. З 1770 по 1850 роки там уже були епідемії холери, сифілісу, віспи, кору. Проблема ускладнювалася тим, що тубільці звинувачували в усіх своїх нещастях європейців, а ті, у свою чергу, — вільні звичаї місцевого населення.

Щоб якось зупинити поширення хвороби, влада ухвалила рішення ізолювати заражених проказою. Хворих і запідозрених у хворобі звозили в колонію на острові Молокаї. З 1866 року сюди кожен місяць приходив пароплав із Г'онолулу, заповнений прокаженими. До 1873 року на острові не було жодної білої людини. Першим, хто ступив у це пекло, був Даміан де Вестер. Для освіченого європейця тих років було немислимо добровільно ввійти у світ гниття. Навіть лікарі не торкалися до прокажених, піднімаючи одяг хворого палицею й залишаючи ліки біля порога. Про жодне лікування та одужання не йшлося. І в цей смердючий, зневірений світ увійшов 33-річний монах, озброєний тільки Біблією й розп'яттям. Він відмовився від прийняття у той час пересторог: не можна священикові торкатися до хворого, даючи причастя або змащуючи оливою руки й ноги... Через 16 років він помер. Від прокази...

Друга світова війна. Окупована Польща. Ще в 1912 році у Варшаві створюється сиротинець для єврейських дітей «Дім сиріт». 30 років ним керував Януш Корчак, польський лікар, педагог, письменник, публіцист, громадський діяч.

Наприкінці жовтня — на початку листопада 1940 року «Дім сиріт» було переіменовано в єврейське г'ето. Під час збройних дій, пов'язаних із переселенням, Корчака було арештовано на робочому місці. Його ув'язнили, але за кілька тижнів звільнили під заставу. Вже в г'ето він продовжує опікуватися дітьми.

Уранці 6 серпня 1942 територію Малеого г'ето оточили підрозділи СС. Корчак вкотре відмовився під пропозиції порятунку, бо не хотів залишати дітей і працівників «Дому сиріт». У день депортації Корчак

повів своїх вихованців на Умшляг'пляц, звідки вирушали ешелони в табори смерті.

Кажуть, один із офіцерів, упізнавши великого письменника, запропонував йому звільнення від поїздки. Корчак відмовляється.

6 серпня 1942 року він разом зі своїми вихованцями ввійшов у газову камеру концтабору Треблінка...

3 січня 1956 року. Джунглі Еквадору. Група молодих американських місіонерів готується до моменту, підготовка до якого тривала декілька років: першого прямого контакту з одним із найбільш кровожерливих племен аука й подальшої місіонерської праці серед них.

Їх попереджали про небезпеку як державні чиновники, так і керівництво місії в США. Тому сама операція трималася в секреті. Її готували обмежені колом людей, серед яких були молода дружина й однорічна донька Джима Еліота, керівника операції, та сестра ще одного місіонера.

Декількома рейсами невеликого літака, яким володіла група, переправляють на територію племені речі, намети. Благополучно приземляються, освоюються, роблять привал.

На місіонерській базі з ними тримають зв'язок жінки. Через кілька днів, коли місіонери в черговий раз не вийшли на плановий зв'язок, другий літак вирушив на з'ясування причин мовчання. Пілот виявив літак місіонерів пошматованим, намет поламаним, речі розкиданіми. Тіла п'яток молодих людей пізніше знайшли неподалік...

Можна було б ще наводити приклади «нерозумної» поведінки розумних людей. Їх багато. І вони ламають звичне уявлення про те, як правильно повинні поводитися люди в тій чи іншій ситуації, не наражаючи себе чи інших на небезпеку.

І мимоволі постає запитання: «А чи варто так ризикувати життям? Особливо, коли дуже мало або й немає шансів на життя, коли результати можуть бути нульовими».

Відповіді можуть бути різними. Єдине, що можна сказати впевнено, — це те, що такі «безглузді» жертви з часом дають неймовірні результати.

Великий апостол Павло, людина високоосвічена, інтелектуальна, мудра та поміркована, одного разу сказав про себе та таких, як він: «Ми нерозумні Христа ради...» І пояснює: «Ми стали дивовищем світові, і анголам, і людям... Ми до цього часу і голдуємо, і прагнемо, і нагі ми, і катовані, і тиняємося... Коли нас лихословлять, ми благословляємо, як лають, ми молимося, ми стали як сміття те для світу...» (1 Кор. 4:9-13).

Парадокс, але історію, здебільшого, рухають саме ті «безумці». Саме вони є душею, пульсом і

мотиватором історії. Їхня жертвність, наївність, дивацтво якщо й не дають бажаних результатів, то стають спонукою для інших, тверезомислячих і далекоглядних.

Та, власне, навіть Сам Бог учинив «нерозумно» — зійшовши зі святих небес на грішну землю й одягнувшись у людську одяжку, помер як останній зі злочинців. Нелогічно, хтось скаже. Так, але ота «нелогічність» врятувала життя, як земне, так і вічне, мільйонам грішників.

Впевнений у собі Савл йшов по життю правильно та розумно. Усе злагоджено, усе по закону — як людському, так і Божому. І раптом... зустріч із дикуватим Назарянином. Вона все ставить із ніг на голову. І правильний та логічний борець за чистоту віри стає «нерозумним Христа ради» Павлом, і від всього, що було до того, «відмовився, і вважав за сміття...» (Фил. 3:7-9).

Пізніше, коли Павло був уже відомим апостолом, в одній із церков йому було пророчче слово, що у Римі його чекає смерть (див. Дії 21:8-14). Розумний послушався б, щось змінив, але ж він «нерозумний»... І пішов на вірну смерть.

Але Павлова «нерозумність» призвела до великого пробудження не тільки в самому Римі, але й у всій імперії.

Еліонор Честнат в конкретному випадку нічого не змінила своєю смертю. Але вона вклала частинку своєї праці, свого серця й душі в країну, яка нині вважається однією з перших за темпами зростання християн...

Даміан де Вестер помер, не просто полегшивши життя своїх підопічних, — він показав приклад жертвності та відповідальності для інших. І сьогодні Гавайські острови — веселітньо відомий курорт і райське місце відпочинку. А статуя монаха стоїть нині у Вашингтонському Капітолії...

Януш Корчак загинув, але його подвиг став прикладом мужності, чесності, співчуття та відданості тим, кому служив...

Джим Еліот зі своїми друзями не встиг сказати дикунам аука про Ісуса Христа. Навпаки, їхню операцію вважали авантюрою та непродуманою. Але через два роки після кількох обережних спроб зав'язати стосунки люди аука запросили Рейчел Сейнт, сестру вбитого місіонера, до себе. Вона разом із дружиною Джима Еліота та їхньою маленькою донькою вирушила в джунглі. Сьогодні майже всі представники племені аука — християни...

Наприкінці 2018 року Джон Аллен Чау загинув безглуздою смертю на індійському острові. Нерозумний, хтось скаже. Можливо. Тільки в отій «нерозумності» є одна суттєва особливість. Він «нерозумний Христа ради». А це значить, що його історія не закінчена. І вона, ми надіємося, матиме несподіване та оптимістичне продовження. Яке саме — знає Господь. Може, триумфальне, може, тихе та непомітне.

Але в Бога ця смерть буде оцінена по-особливому. Бо Він оцінює не як ми...

Юрій Вавринюк.

ЯК ЗБЕРЕГТИ СВОЄ ЕМОЦІЙНЕ І ДУХОВНЕ ЗДОРОВ'Я

Дуже багато факторів постійно відволікають нашу увагу від важливого, наприклад, смартфонів та постійний доступ до інтернету.

Як ніколи раніше, людська споживча культура 24/7 і залежність від постійної зайнятості заважають нам керувати нашими емоціями.

За словами пастора церкви Bickhead Клея Скротгінса, фактори, що відволікають, — не такі вже й невинні, і нині це проблема величезних масштабів.

Вони відвертають нас від дійсно важливих речей. Ми використовуємо сучасні технології, щоб боротися з власними емоціями і почуттями, які не можемо заглушити. Ми втрачаємо здатність керувати емоціями, тому що звикли уникати їх.

Ми — найбільш напружене, пригнічене, стривожене і найбільш «одурманене» суспільство в історії, тому що ми не можемо керувати емоціями всередині нас, ми звикли не звертати на них увагу. Скротгінс — лідер мегацеркви в Атланті, чоловік і батько п'яти дітей. Він був стривожений, помітивши свою схильність до свідомого і підсвідомого вибору провести час у соцмережах замість спілкування з оточенням живою.

«Я зрозумів, як рідко я роблю паузу, щоб почути себе і інших; як часто я «вмикаю шум» в своєму житті», — зізнався Скротгінс.

Пастор попередив, що соціальні мережі «сіють хаос» в нашому житті.

«Ви навіть не помітите, як зможете «зависати» в Instagram годинами, — сказав він. — Instagram створив для вас можливість «нескінченної прокрутки», саме так більшість з нас втрачають свої життя.

Але соцмережі не є коренем проблеми, пояснив Скротгінс. Соціальні мережі — це тільки верхівка айсберга. Наша схильність до відволікання уваги від важливого існувала завжди, а розрослася з розвитком сучасних технологій.

Остання книга Скротгінса «Як поводитися у світі, що відволікає: чотири прості навички зменшення шуму» допомагає читачам визначити, що забирає їх увагу від насправді цінних речей, і пропонує чотири духовні дисципліни і практики, які сприятимуть емоційному і духовному здоров'ю.

Досягнути простоти

За словами пастора, перший спосіб «зменшити шум» — це досягнути

простоти. Простота — це духовна дисципліна, спрямована на усунення безладу, вона допомагає зосередитися на найважливішому.

Говорити з собою

Важливо «говорити з собою і нагадувати собі про істину».

«Емоційно сильна людина здатна розвивати своє життя, і це відповідає Біблії», — сказав він, цитуючи Псалом 43:5, в якому Давид говорить: «Чого сумуєш ти, душе моя, і чому непокоїшся? Май надію на Бога; бо я Йому буду ще дякувати за спасіння Його, мого Бога».

Залишатися на самоті

Пастор порекомендував залишатися на самоті в молитві і розмові з Богом.

«У вас завжди має бути місце і час, де ви «зменшуватимете шум» світу настільки, що зможете зустрітися зі своїми глибинними емоціями. Поговоріть з Богом і запитайте: «Чого я хочу? Що мені потрібно? Що мені потрібно здолати?».

Зробити паузу

Скротгінс закликав читачів «зробити паузу».

«Наша культура поклоняється роботі, але дуже важливо дотримуватися дисципліни посту і дня для Бога. Натисніть на паузу, щоб дізнатися і послухати Слово, щоб відпочити в Бозі».

ПЕРЕСЛІДУВАНІ, АЛЕ НЕ ЗАЛИШЕНІ: ЯК ХРИСТІЯНИ В ІНДІЇ ЗАЛИШАЮТЬСЯ СИЛЬНИМИ, НЕЗВАЖАЮЧИ НА ПРОТИСТОЯННЯ

«У всьому нас тиснуть, та не потиснені ми; ми в важких обставинах, але не впадаємо в розпач» (2 Кор. 4:8).

Життя в Індії погіршилося: COVID-19 змусив сотні мільйонів громадян самоізолюватися. Для багатьох християн, яких там меншість, це стало питанням виживання, оскільки вони стикаються з дискримінацією і навіть насильством. Однак, незважаючи на це, мільйони християн в Індії тверді у своїй вірі.

Християни нині страждають більше, ніж раніше, — каже брат Сем (ім'я змінено з міркувань безпеки), партнер Міжнародної благодійної правозахисної християнської організації Open Doors, що допомагає християнам, які стали жертвами дискримінації за релігійною ознакою. — Більшості з них довелося боротися з економічними проблемами, а також із протистоянням та ненавистю з боку інших людей».

Але в умовах загострення протистояння християни Індії непохитні у своїй вірі і мужньо живуть заради Божої слави. В одному віддаленому індійському селі церковній громаді вдалося розігнати банду, яка намагалася залякати їх і змусити замовчати. Брат Сем розповідає: «Одного недільного ранку близько 25 людей увірвалися у цю церкву. Чоловіки схопили пастора за комір і били його, били інших і почали ламати музичні інструменти. Усі

присутні були приголомшені і завмерли, спостерігаючи за тим, що відбувалося. Потім дружина пастора, старша жінка, почала вигукувати: «Слава Богу!». Невдовзі інші жінки зібралися навколо неї і теж вигукували: «Слава Богу! Слава Богу!».

Коли банда чоловіків почула, що члени церкви кричать і прославляють Бога, вони відразу почали прославляти свого бога. Почалося змагання. Але коли 300 людей кричали разом «Слава Богу!», чоловіки злякалися і втекли. Пізніше пастор сказав: «Ми не сумуємо через переслідування, яке сталось, навпаки, дякуємо Богу, ми готові терпіти навіть більші переслідування».

Атаки на християн та на інші меншини в Індії різко зросли з 2014 року. Торік в Open Doors було зареєстровано 825 повідомлень про переслідування, які зачепили 43 392 християн, — починаючи від соціального неприйняття та образ до побиття, сексуального насильства і навіть убивств. Але організація попереджає, що ці цифри — лише верхівка айсберга і під час епідемії коронавірусу напади знову посилюються.

Доктор Рональд Бойд-МакМілліан, керівник наукових досліджень Open Doors International, каже: «З приходом COVID-19 з'явилася тенденція використовувати пандемію як прикриття, щоб сильніше вдарили по церкві з надією, що міжнародна спільнота буде зосереджена на інших питаннях і дії екстремістів не викликать метушні».

На сьогодні церква в Індії нараховує 70 мільйонів людей і продовжує поширюватися. Це лякає екстремістів, які сприймають християнство як іноземну релігію.

Christian today.



ХРИСТОС НА КАРАНТИНІ, АБО УРОКИ ІЗОЛЯЦІЇ

Коли кажемо слово «карантин», найперша слухова асоціація з ним – «кара». «Ото Господь карає...» – чи не це часто чуємо у розмовах? Однак цей термін має дещо інше значення, а слово «карантин» із французької перекладається як «час, що триває 40 днів».

Карантин також означає ще й споруду для ізоляції хворих, зокрема її частину порту для прибулих суден.

Ві ніколи не задумувалися, чому Христу потрібно було розпочати своє служіння з ізоляції на 40 днів у пустелі? Власне, не тільки Ісус пройшов через ізоляцію пустинню. Іван Хреститель мав дещо триваліший карантин у пустині – достеменно точно не відомо, скільки саме часу він там провів. Проте з Євангелія точно відомо, що голос Божий пролунав до нього саме в пустелі.

Якщо повернутися у давні часи, те саме було і з вождем Ізраїлю – Мойсеєм. Двічі по 40 днів провів він в ізоляції від народу, але у присутності Бога. 40 днів шляху євреїв з Єгипту до Ханаану перетворилися на 40 років карантину в пустелі. За словами фараона – «замкнула їх пустеля» (2М. 14:3).

Однак уроки пустелі не пішли на користь нації. Маючи державу, незалежність, конституцію, вони знову були віддані з над Йордану, і Дух на пустиню його попровадив» (Лк. 4:1). Найперше, що потрібно зауважити, – це ізоляцію інспірував Дух Святий, бо «Дух на пустиню його попровадив».

Деякі сльві про самовільну ізоляції, ініціатором яких є не Дух Святий. Історія християнства пам'ятає випадки особливих «подвигів» віри людей, яких називали стовпниками, печерниками. Симеон-стовпник, засновник нової аскези – стовпництва (390 р.), згідно з переданнями, 37 років провів на ним же зведеному стовпі висотою до 20 метрів. Його послідовники повторювали подібне...

Мабуть, це право кожного – вибирати свій шлях поклоніння і служіння Богу, однак залишається питання: а чому саме в такий спосіб, ізолюючи себе від інших? Нам зрозумілий Христос, народжений у яслах, ми



розуміємо 12-річного підлітка Ісуса у храмі, у човні Петра, на весіллі у Кані, біля гробу Лазаря... Усі ці історії поєднані одним спільним – Христос серед людей! Але що мало відбуватися у безлюдних місцях, чому Дух на пустиню його попровадив? Як уроки усамітнення Христа можуть стати у пригоді нам, хто волею обставин (як от пандемія) чи урядовими наказами (щодо самоізоляції) опинився на карантині? Порозважимо над деякими аспектами карантину Христа в пустині, щоб узяти уроки для себе.

Урок 1. Карантин – час на самоті з Богом

За задумом Творця людина – соціальна істота. Вона тягнє до собі подібних. Бог це розумів краще за самотнього Адама. Навіть спілкування першої людини з Богом в Едемі не було, з погляду Творця, достатнім для людини. «Недобре людині бути самотній!» – мав бути хтось, подібний до неї! Саме з подібним до себе можна знаходити себе, бачити себе очима іншого, порівнювати й насолоджуватися спілкуванням.

Проте багато біблійних наративів показують періоди карантину, самотності, ізоляції, як у випадку з Ісусом. Чи оправданий час на самоті з Богом? Христос неодноразово усамітнювався для спілкування з Отцем. «За дня ж Він у храмі навчав, а на ніч виходив та перебував на горі, що зветься Оливна» (Лк. 21:37).

Що особливого у самотності з Богом? За 40 днів ізоляції на горі перед Богом Мойсей отримав Конституцію (Закон) для новоутвореної держави, а також проект польового храму – скинії.

Біблійна розповідь про Якова має один цікавий епізод. «І зостався Яків сам. І борюся з ним якийсь Муж, аж поки не зійшла досвітня зоря» (1М. 32:34). Апогеем цієї боротьби було: «Не відпушу поки не благословиш мене!». Яків розумів: завтра – зустріч з братом. Як погляну йому в очі, яке моє майбутнє після зустрічі з ним і чи взагалі є в мене майбутнє? Усамітнення з Богом передбачає поглиблений погляд на стосунки з Ним. Твоє майбутнє формується у ніч самотності й боротьби, але в його незримій

присутності. Ти і Він – віч-на-віч!

Христос у пустині, ізолюваний від людей, проте в тісному єднанні з небом. «Ангели служили йому...»

Але ця сорокаденна ізоляція не йде в жодне порівняння з короткою ізоляцією й самотністю Сина Божого на Голготі. «Боже мій, Боже мій, нащо Мене Ти покинув?». Бог відвернувся від Бога, щоб повернути Своє обличчя до грішника. Бог на хресті зрозумів, що означає бути покинутим Богом! Чи не про це поетичні рядки Д. Довбуша:

Не кожен має дар – пізнати цю мету:
Ділити із Творцем вселенську самоту...

Якщо послуговатися виразом Бенджаміна Франкліна: «Час – це гроші», то час на самоті з Ним – це безцінний капітал для земного і Вічного.

Урок 2. Карантин – час підготовки до служіння

Карантин Господа у пустелі – це його підготовка до практичної місії на землі. Двоїм зі спокусником, який з присутності Божої був скинений на землю (на довичну ізоляцію від Творця), відбувався без глядачів. У вірні аргументів із супротивником Син Божий вийшов переможцем. Це був, послугуючись спортивною термінологією, нокаут диявола на три з половиною роки. Наступний, останній раунд відбувся у ніч зради, коли «увійшов сатана в Юду, одного з дванадцяти...» (Лк. 22:3). І знову блискуча перемога Христа над дияволом і смертю!

Час ізоляції, спричинений небезпечним вірусом, – це час підготовки до наступного поєдинку. Це час переосмислення багатьох відомих речей, але під іншим, карантинним кутом зору. Ми набуваємо нового досвіду служіння. Бог, Який «багато разів і різними способами говорив колись...» (Євр. 1:1), сьогодні говорить по-особливу. Маємо його почути!

Інтернет, який донедавна у багатьох асоціювався із розсадником гріховної зарази, став транслятором голосу Божого! Всесвітня павутина (гріх, що легко облупує нас (Євр. 12:1), стала інструментом віртуальної комунікації Тіла Христового – Церкви! Зачинені двері храмів ширше відкрили нову сферу служіння церкви – медіа-служіння.

Час підготовки до нових викликів змінив чи, принаймні, повинен був би змінити погляд на храмову служіння, що в багатьох християн асоціювалося з особливою спасаючою благодаттю. Відвідування храму як обов'язковий атрибут християнства приносило у буденність життя фізичне відчуття причетності до церкви, до збору святих. Відсутність такої практики породжувала сумніви, чи не вплине порушення канонів звичних богослужінь у стінах храму

на мій духовний стан, тим більше на моє спасіння?

Деякі сльві про певну ізоляцію апостола Павла. 14 років займається він проповідницьким служінням в Сирії та Кілікії. Там апостол заперече необхідність обрізання, чим викликає нарікання з боку юдеїв-християн (фарисейської ереси). Суперечки між прихильниками Павла і його противниками вимагають скликання Апостольського собору (Дії 15:1-6). На апостольському соборі у 48-49 р. Павло рішуче висловив переконання, що для навернення язичників у християнство вирішальною є віра в Христа, а не належність до юдейської релігії. Ефесяни спалюють чаклунські книги після проповіді апостола Павла.

Отже, тривала ізоляція від стовпів Церкви, від активного процесу в середовищі апостолів була часом глибокого переосмислення – переходу від Закону до спасаючої благодаті в Христі.

Урок 3. Карантин – час спокуси

Усамітнення передбачає спокуси. Погодьтеся, у віддаленні від спільноти ми стаємо дещо іншими в реакції на спокуси. Історія царя Давида показова в цьому контексті. Його самовільна ізоляція в Єрусалимі у той час, коли інші на війні (див. 2 Сам. 11:2) призвела до трагічних наслідків.

Спокушування Христа у пустині розпочиналося з пропозиції диявола задовольнити найгострішу фізичну потребу – голод. Маємо бути вдячними Богу, що, перебуваючи на карантині від спільноти в домах молитви, ми не ізолювані від Хліба, води, свободи... Проте в умовах ізоляції «голод» живого спілкування отримує пропозиції спокусника у розмаїтті сумнівного духовного контенту з соціальних мереж. До речі, у привабливій релігійній обгортці. Бери, смакуй, реагуй на теорії світової змови, на ідею пласкої землі, на чіпізацію й вакцинацію... Справжній духовний хліб – Слово Писання, яке використовував Христос, говорячи славновіснє «написано», – стає неактуальним.

Маємо пам'ятати: спокуса – це медаль з двома сторонами. З одного боку – блаженна людина, що спокусу перемагає, з другого – спокуса перемагає мене (див. Як. 1:12). Ціль Божа й ціль лукавого у момент спокуси діаметрально протилежні!

Пильнуймо: карантини, пандемії пройдуть, а спокуси залишаться. Тому важливо взяти урок на майбутнє. Наша вимушена ізоляція – це час наблизитися до Господа, просити бачення на майбутнє служіння, твердо протистояти усім зовнішнім і внутрішнім атакам лукавого, щоб не піддатися на карантинний сурогат замість Хліба життя.

Микола Синюк.

ЗВІДКИ ВЗЯЛИСЯ РАСИ?

Чому у людей відрізняється колір шкіри? Здавалося б, усе зрозуміло: Бог створив тільки одного чоловіка і одну жінку (Бут. 1:27) – генетично ідентичну йому у всьому, крім Y-хромосоми, яка визначає чоловічу статеву належність. «І весь людський рід Він з одного створив, щоб замешкати всю поверхню землі, і призначив окреслені доби й границі замешкання їх» (Дії 17:26). У них народилися сини і дочки (Бут. 5:4). Нащадком одного з них, Сифа, були праведний Ной (Бут. 5:25-29) і його сини (Буття 9: 18-19), від яких і пішли всі народи землі, якими б «расовими» ознаками вони не володіли.

Усі люди (за винятком однойцевих близнюків, що є природними клонами) відрізняються за безліччю ознак – кольором шкіри і волосся, формою і кольором очей, зростом, комплекцією тощо. Але про раси стали говорити лише кілька століть тому. Спочатку – у контексті работоргівлі, але особливо активно – з поширенням еволюційної теорії. Рабство існувало від самої зорі історії занепалялого людства, але жодним чином не було пов'язане з «расовими ознаками», наприклад – кольором шкіри. Рабами могли бути як чужинці, так і одноплеменники. У міру поширення біблійного світогляду рабство в Європі зникає як явище, за винятком рідкісних рудиментарних проявів.

Але в XVII столітті работоргівля знову розквітає буйним цвітом у зв'язку з колонізацією Африки. Ось тоді-то увявлення про рабство і починають асоціюватися з чорним кольором шкіри.

Незважаючи на величезні доходи, які приносив цей брудний бізнес як самим работорговцям, так і скарбниці у вигляді податків, християни не переставали проголошувати, що невід'ємні права на свободу, сім'ю, майно і прагнення до щастя дав людини Бог при її створенні, і посягання на них неприйнятні.

Примітна в цьому плані діяльність парламентарія Вільяма Уїлберфорса (1759-1833), завдяки зусиллям якого рабство і

работоргівля були оголошені в Великобританії поза законом. І тут з'явилася праця Дарвіна «Походження видів шляхом природного відбору, або Збереження привілейованих рас у боротьбі за життя». Усе стало на свої місця: існують більш і менш привілейовані раси, і це – закон природи! А проти природи не попреш.

Насправді всі люди, будучи нащадками загальних прабатьків, куди більш схожі між собою, ніж відрізняються. Генетичні відмінності між людьми становлять всього 0,2% від загального геному. І лише 0,012% відмінностей припадає на так звані «расові відмінності» (тобто всього 6% від загального числа відмінностей).

Онук Авраама Ісав був рудим, хоч і належав до семітських народів. Рудим був і цар Давид, нащадок його брата Якова. Правда, навмисно «благочестивість» перекладачів впливає на результат їхньої праці, і описувані одним і тим же словом, що означає «рудий», Ісав виявляється «червоний, весь, немов плащ волосяний» (Бут. 25:25), а Давид – «білявий та вродливого вигляду» (1 Сам. 17:42).

Давид явно не відповідав прийняттю в тій культурі стандартам краси, і Богу довелося пояснювати пророку Самуїлу: «Господь дивиться не так, як людина. Людина дивиться на зовнішній вигляд, а Господь дивиться на серце» (1 Сам. 16:7). Зазначимо, що зовнішньою



красою, швидше за все, не відрізнявся і найбільш відомий нащадок царя Давида – Ісус з Назарету: «... не мав Він принади й не мав пишноти; і ми його бачили, та краси не було, щоб його пожадати!» (Іс. 53:2). Отож не можна виключати, що Ісус цілком міг би бути рудоволосий. І цілком однозначно Господь не відрізнявся англосаксонською зовнішністю, як на більшості сучасних картинок!

Не були з вигляду англосаксами і Адам з Євою. Швидше за все, вони були схожі на сучасних мулатів – обоє смагляві і кароокі бронети зі злегка хвилястим волоссям. Беручи до уваги велике розмаїття зовнішності людей, які населяють планету, можна припустити, що кожен ген був представлений у них парою, що включає домінуючий і рецесивний алелі. І тому їхні діти могли являти весь спектр можливих зовнішніх ознак, включаючи будь-який колір шкіри – від світло-рожевого до майже чорного.

Це тирани прагнуть до похмурої одноманітності. Творець же – найбільший нонконформіст! Щоб переконатися в цьому, досить поглянути на різноманітну красу метеликів, птахів, квітів, тварин і звичайно ж – людей! Однак після поділу людства на окремі народи (Бут. 11:8-9) жодна з етнічних груп не була носієм генетичного повного багатства всього людства. У результаті проявився так званий «ефект засновника популяції».

Наприклад, у групі, де предки мали темнішу шкіру, і нащадки в основному були темношкірими. І чим ізолюванішою була група, тим більш явно виражалася їхня відмінність. Тому правильніше було б говорити не про расові, а про етнічні ознаки.

Другим істотним фактором став вплив довкілля, який так добре описав Дарвін. Правда, всупереч його теорії, до появи нових властивостей це не призводило, а лише відбирало вже наявні ознаки. Недарма сам процес цей називається відбором – адже того, чого немає, і відібрати неможливо.

Проте зацікавлені в збереженні свого прибуткового бізнесу работорговці шукали «богословські» виправдання своєї діяльності. Найбільш поширеним аргументом стала ідея, що чорна шкіра – результат прокляття Хама його батьком Ноем. За цією теорією нащадки Хама успадкували від праотця як колір шкіри, так і відповідне йому прокляття, і тому повинні бути рабами у білих людей. Прихильників цієї точки зору не бентежило, що аж до XVIII століття нікому з тлумачів Біблії така ідея в голову не приходила. Але спіралася ця теорія не тільки на Біблію, скільки на незнання Писання.

По-перше, в Бутті геть відсутнє таке поняття, як «прокляття Хама». Навпаки, Хам отримав Боже благословення поряд зі своїми братами і батьком: «... благословив Бог Ноя й синів його» (Бут. 9:1). По-друге, Ной карає неповагу з боку Хама, свого молодшого сина, тим, що проклинає не його самого (носія Божого благословення), а його молодшого сина, Ханаана (Бут. 9:25). Але Бог відкладає виконання цього прокляття до часу завоювання земель Ханаана ізраїльцями.

По-третє, у ханаанейців колір шкіри не чорний і до африканців вони ніякого відношення не мають.

По-четверте, прокляття не є остаточним вироком – воно знімається при наверненні до Бога. Сам Ісус був частково ханаанейцем по лінії Рахав-блудниці,

прабабусі царя Давида (Іс. Нав. 2:1-16; Мт. 1:5; Як. 2:25; Євр. 11:31).

У наші дні расова єдність всього людства отримало наукове підтвердження в сфері генетики. З'ясувалося, що код молекули ДНК в мітохондріях клітин людського організму абсолютний однаковий у всіх людей світу – австралійців, азіатів, американців, африканців, європейців.

Оскільки випадковий збіг такого складного коду виключено, цю молекулу ми могли отримати тільки у спадок від загального предка.

ДНК завжди передається дітям від матері. А отже, все людство, що населяє планету, має єдину прапрамать, яка була такою ж людиною, як і ми з вами. У всіх нас – загальний предок по материнській лінії, якого генетики назвали «мітохондріальною Євою».

Вивчення генетичного коду людини в японському Університеті перодових досліджень показало, що генофонди двох людей з різних кінців світу більш подібні, ніж у двох горил з одного лісу в західній Африці. І це не дивно: тварини спочатку були створені цілими популяціями «за родом їх», в той час як всі ми – нащадки єдиного батьків.

Завершальним же акордом стало повідомлення, що будова Y-хромосоми, яка відповідає за чоловічу статеву належність, також збігається на рівні загального предка у представників всіх типів людей, що населяють землю. Тобто праотець у нас теж загальний – «хромосомний Адам». І незалежно від того, подобаємося ми один одному чи ні, ми з вами однієї крові, ві і я! Ні Писання, ні наука, не дають підстав говорити про расове розрізнення людей на підставі якихось зовнішніх ознак.

Згідно з Біблією, існують тільки дві раси людей: раса «першого Адама» і раса «останнього Адама», Ісуса Христа (1 Кор. 15:45). І між ними відмінність неймовірна: «Бо так, як в Адамі вмирають усі, так само в Христі всі оживуть» (1 Кор. 15:22).

Сергій Головін.



БОРОТЬБА МІЖ СТАТЯМИ

Шлюб – це заповіт. Багато людей, беручи шлюб, думають, що це догівір. Вона відповідальна за те, а я – за те. І якщо вона не робить того, я не робитиму цього.

Мета договору – прибуток, вигода. І багато людей, беручи шлюб, свідомо чи несвідомо шукають якусь вигоду. Але шлюб – це заповіт. А заповіт передбачає посвяту однієї особистості іншій.

По-друге, шлюб – це система стосунків. І мета шлюбу – єдність, близькість: емоційна, фізична й духовна. Наш шлюб настільки хороший, наскільки ми близькі. Успішний шлюб – це не той, де немає конфліктів. Переважна частина невдалих шлюбів характеризується саме тим, що в них не було конфліктів, оскільки там не було справжніх стосунків. Люди були настільки далекі, що навіть не стикалися між собою. Шлях до близькості пролягає через конфлікти, але їх треба правильно вирішувати.

Часто шлюб стає полем битви. Цю війну сміливо можна назвати третьою всесвітньою війною. Перша відбулася на небесах, коли сатана повстав проти Бога. Друга ведеться між Богом та людиною. А третя – між чоловіком та дружиною. Це битва статей. І вона неминуха.

«І до мужа твого пожання твоє...»

Гріхопадіння зачепило сутність жінки до самої глибини. Зачепило її як матір і як дружину. Оголошуючи прокляття Єві, Бог сказав: «Ти в муках родитимеш дітей, і до мужа твого пожання твоє, а він буде панувати над тобою».

Коли говорять про «пожання», то найчастіше мають на увазі душевне чи сексуальне бажання. Але слово «пожання» вжито в Біблії й щодо Каїна («... до тебе його (гріха) пожання»). «Пожання» – це схилання на зле, щоб управляти й панувати. Тож, як випливає з цього, Бог сказав жінці: «У тебе увійшла величезна сила, яка буде змушувати тебе зайняти позицію, яку займає твій чоловік, щоб володіти ним і цією позицією».

З того часу жінки борються за те, щоб зайняти владну позицію чоловіка і з цієї позиції контролювати його. Чоловік же протриває цьому, панує над жінкою, жорстоко та безжалюдно знищуючи її як особистість і використовуючи її для власних цілей. У цьому й полягає зіткнення статей, яке почалося в Едемі.

Це відобразилося на всій історії людства. Жінки в очах чоловіків стали річчю. Їх продавали, купували, міняли. Вони були здобиччю у війнах. Їх тримали в гаремах. Вони були заставою договорів між державами.

Не другий сорт!

І нині все виглядає не краще. Кожна п'ята жінка у світі була зґвалтована. Жінок, дівчаток продають, купують та використовують для розваг.

А чи в церкві ми відаємо жінці, рівній за гідністю, ту честь, яка їй належить? Ні, мова не про фемінізм, про правління жінки чи щось подібне. Мова про ставлення.

Вони навіть не уявляють, скільки жінок почувуються приниженими й пригнобленими. Їх часто сприймають просто як об'єкт пожання чи кухарку вдома, якій навіть «дякую» не кажуть. А в церкві – як другий сорт.

Бажання пригноблити й панувати увійшло в нас, чоловіків, з гріхопадінням, але ми повинні з цим справлятися. Писання каже: «Живіть разом із дружинами за розумом, як зо слабшою жіночою посудиною, і виявляйте їм честь, бо й вони є співспадкоємиці благодаті життя, щоб не спинялися ваші молитви».

Бог дуже піклується про жінок і каже, що Сам буде заступатися за них і мстити нам, якщо ми будемо поводитися з ними віроломно. Коли я вперше прочитав ці слова після свого одруження, то жакнувся. Я прийшов до жінки й попросив: «Якщо я зроблю щось неправильно, то спочатку краще скажи мені, а не Богу». Бо якщо наші жінки десь в куточку тихенько жаліються Богу, що їх духовно, фізично чи душевно використовують, Він чує їх. І потім у нас проблеми в стосунках з Богом. Він не чує наших молитов, і стосунки з Ним стають напруженими.

Жінка – як дзеркало

Чоловіче бажання владарювати й пригнобляти – це те, що приводить до війни статей. З протилежного ж боку поля битви – жінка, яка не хоче

підкорятися владі чоловіка. Жінки намагаються захопити владу – не лише силою, а й лестоцями, хитрістю, «любов'ю», слізьми. Силу влади жінки над чоловіком ми бачимо вже в Едемському саду.

Дияволу потрібен був певний час і різні аргументи, щоб звабити Єву. Але Єві нічого не вартувало звабити Адама. Вона просто дала йому плід, і він їв.

Розумієте, дружини, яку владу ви маєте над своїми чоловіками? Але нею треба мудро користуватися. Принижуючи й пригноблюючи чоловіка, ви не зможете побудувати добрий шлюб. Запитайте себе: коли я говорю про свого чоловіка з іншими людьми, то наскільки славним він є в моїх устах? Що відчуває ваш чоловік, поєднавшись з такою чудовою жінкою, як ви?

Ставлячи таке питання чоловікам, я дуже рідко чую, що він почувається справжнім чоловіком. Частіше доводиться чути: «Повним ідіотом». На вашу думку, про що це свідчить?

Дорогі жінки, ви – наше дзеркало. І якими ми бачимо себе в ньому, такими ми через певний час і станемо. На чому ви зосереджуєте увагу, те в нас і розвивається. Говорите про вади й недоліки, вони будуть посилюватися й розвиватися. Хвалите за переваги – вони будуть зростати.

Рівні сутності, різні функції

«Хочу ж я, щоб ви знали, що всякому чоловікові голова Христос, а жінці голова чоловік, голова ж Христові Бог» (1 Кор. 11:3). Голова – це той, хто наділений авторитетом, владою.

Ми віримо в Трьєдиного Бога, Особи Якого –



Отець, Син і Святий Дух – рівні в сутності, рівні в становищі, рівні в божественності. Але в них різні функції, різне служіння, різні дії.

Ісус, йдучи на цю землю, підкорився Богу-Отцю. Він рівний Богу в сутності, Він – Бог. Але служіння Ісуса полягало в тому, що Він став Людиною і постраждав. Цього не зробили ні Отець, ні Дух Святий.

Чоловіки та жінки рівні в сутності, рівні в цінності. Перед Богом вони обоє цінні. І наша ціна не визначається тим, чим ми володіємо, чим займаємося чи що ми маємо. Моя ціна – життя Ісуса, як і ціна моєї дружини. Це те, що Бог заплатив і за мене, і за мою дружину. І ми рівні в доступі до Божої благодаті. У Посланні до галатів сказано, що щодо доступу до Божої благодаті немає ні чоловічої, ні жіночої статі, ні раба, ні вільного, ні юдея, ні язичника.

Ба більше, Бог створив жінку, взявши частину сутності чоловіка. Жодне творіння у світі не створене таким чином. Тому те, що є слабкістю у чоловіка, сильне в жінки. У гармонії вони єдине ціле, бо ж написано: «І сотворив Бог людину... як чоловіка та жінку створив їх».

Коли перемога стає поразкою...

І тому найкращий спосіб знайти гармонію в шлюбі – не воювати, а здатися. У цій війні немає переможців, тому що переможець у ній – найбільш уражена людина.

Якщо жінка відчуває, що перемогла в словесній

сутичці, знищивши чоловіка, можна привітати її з найбільшою поразкою, яку вона тільки може здобути.

Якщо чоловік принизив чи зневажив жінку – він програв. Це найбільша його поразка з усіх можливих.

Писання стверджує, що дружині голова чоловік. Ми часто цитуємо це. Але так рідко ми згадуємо, що Глава чоловіку – Христос. І ми, чоловіки, повинні коритися цьому Главі.

Ієрархія – Божий задум

Перед Богом чоловік та жінка рівні, але вони мають різні ролі і різне становище.

Бог установив на землі ієрархію. Завдяки цьому зберігається порядок в суспільстві. Бог створив чотири форми влади: божественну, державну, церковну і сімейну. Зруйнують ці чотири форми влади – і на землі настане хаос. Тому про державну владу Бог говорить: «Він – Божий слуга... Платить податки, шануйте й поважайте його». Якщо зруйнується державність – зруйнується порядок. Так само й у сім'ї: якщо рушиться ієрархія – рушиться все.

Що сталося в Едемі, що спричинило битву статей? Бог настановив Адама главою – щоб керувати, оберігати й виховувати, охороняти та забезпечувати. Прийшов диявол – і підкорив собі Єву. А дружина підкорила Адама.

Бог встановив ієрархію: Бог – чоловік – дружина – діти. Що робить диявол? Він підвищує дружину, щоб вона утискувала чоловіка. І як тільки дружина це робить, її головою найчастіше стає диявол.

Бог поставив чоловіка захисником для жінки – емоційним, душевним, духовним. Тому мудро чи-

хвилини вона отримала цілу серію штрафів на сотні доларів, хоча ніколи не отримувала їх.

Благословляйте, а не дзобайте

А скільки жінок своїми ж руками скидають з себе покровительство чоловіка, не бажаючи стояти під їхнім авторитетом! І приходять поразка.

А жінка, яка тримає під каблучком свого чоловіка, – це безумство. Ще ні одна така жінка не була щасливою.

Бог з перших днів створення світу звертається, передусім, до чоловіка і розмовляє з ним. Навіть за гріхопадіння, на яке штовхнула Адама дружина, Бог запитав з чоловіка, звернувшись до нього: «Адаме, де ти?».

Чоловіки повинні користуватися владою, якою наділив їх Бог, передусім благословляючи свою дружину та дітей. І це діє в їхньому житті. Дружина йде по життю з благословенням чоловіка, а діти – з благословенням батька. І в цьому – благословення сім'ї.

А коли ви встанете говорити своїй дружині компліменти? Робіть це! Від цього жінки стають здоровішими. Їхня душа радіє і захоплюється.

Дружинам так само варто говорити більше хороших слів. Не дзобайте своїх чоловіків.

Одного разу до мене на консультацію прийшла сімейна пара, і дружина за час розмови 15 разів докорила чоловіка за одне й те ж. Коли чоловік на мить вийшов, я запитав у неї: «А що, твій чоловік дурень?». Вона здивовано поглянула на мене: «Ні, а чому ви питаєте?». – «То для чого ж йому 15 разів повторювати одне й те ж? Він і так все вже зрозумів».

Не докоряйте своїм чоловікам, хваліть і шануйте їх. Хай їм хочеться повертатися додому.

Моліться за своїх чоловіків. Бог говорить з головою. Просіть, щоб вона була розумна й близька з Богом. І дозвольте їй довше залишатися у своїх молитовних кімнатах. Вам буде від цього добре.

А тепер звертаюся до чоловіків: не принижуйте дружин, хай вони почувуються королевами. Зробіть так, щоб їй хотілося постійно бігти у свій дім – у захоплення свого чоловіка.

Ідеальний шлюб існує

Є один ідеальний шлюб у всесвіті. І це не шлюб між людьми. Це шлюб Христа з Церквою. Бог споконвіку часто говорив про Себе як про чоловіка. Він називав Себе чоловіком щодо Ізраїлю. І тепер Він часто говорить про Себе як про Нареченого, як Чоловіка щодо Церкви. Він турбується про Церкву, клопочеться про неї, любить її і віддає за неї Себе.

Але, все-таки, Він залишається Головою, Якому кориться Церква. І ось як написав апостол Павло: «Дружини, коріться своїм чоловікам як Господу, бо чоловік – голова дружини, як і Христос Голова Церкви, Сам Спаситель тіла!».

Нині жінкам слово «покоря» здається застарілим. Але так визначив Бог.

«Чоловіки повинні любити дружин своїх так, як власні тіла, бо хто любить дружину свою, той любить самого себе».

Апостол Павло каже дивні речі. Я навіть не уявляю, як можна так любити дружину, як Христос – Церкву. Але для мене тут є віха: апостол Павло радить любити дружин як свої тіла. Це вже більш зрозуміло і піддається виконанню.

А ще ви помічали таку річ: жінкам завжди наказано, що треба покорятися, а чоловікам – що треба любити? Це тому, що жінка завжди хоче захопити владу, яка їй не належить. І тому їм сказано: «Покорися!».

Чоловік же прагне пригнобляти, тому й Писання каже йому: «Люби, служи!».

Думаю, що Біблія завжди говорить з точністю до навпаки щодо того, чого прагне наша гріхозна натура. Напевно, чоловікам нагадується так багато про любов, що ми зазекли еґоїсти, ми любимо самих себе. І ось тому апостол Павло говорить: «Люби свою дружину так, як любиш самого себе». Бо в момент шлюбу, коли Бог з двох творить одне, дружина стає частиною чоловіка. І люблячи свою дружину, ми любимо самих себе.

Немудро ненавидіти своє тіло, а ми іноді ненавидимо – коли вибухаємо гнівом на дружину.

Чи бачили ви щасливу людину, яка робить усіх довкола нещасними? Чи нещасну людину, яка дарує щастя всім, хто її оточує? Ні, так не буває. Принижений принижує, ображений – ображає, пригноблений – пригнобує. А хто перебуває у захопленні та щасті, в радості та задоволенні, з життя того вихлюпуються захоплення, щастя і радість.

Принизьте дружину – і ви розчавите себе. Ощасливіть свою дружину – і ви будете щасливі.

Сергій Вітюков.



КОЛИ ПОСИЛАЄ БОГ

Тому випадку вже чимало літ, але урок цей я не забуду ніколи. На той час я був помічником пресвітера. Богослужіння відбувалися у селі Кам'янському, а жив я в Запоріжжі, у дев'ятиповерховому будинку, з дружиною та чотирма дітьми. Працював на заводі. Поїздки на богослужіння, зустрічі з братами, відвідини віруючих забирали увесь вільний час.

Якось ми заходилися робити у квартирі ремонт. Дружина довела до ладу стіни, приборала тріщини, затерла рівці на бетонній стелі; залишилися тільки побілити.

Стелі билив я. З літровою банкою, до якої прикріплювався прилад від пилососа, стоячи на табуретці, я міг білити, якщо допомагала дружина. Вона давно вже все підготувала, а я все не знаходив часу. Уже кілька днів стояло відро з розведеним вапном, сумувала вже готова порожня банка, а я все не міг взятися до побілки.

І ось нарешті вечір середі випав вільний. Я прийшов з роботи, перекусив, і ми почали готуватися до побілки. Дружина зав'язала мені лице марлею, щоб вапно не потрапляло до носа, налила у банку вапняний розчин, я приготував пристрій від пилососа і виліз на старий саморобний столик. Залишилось тільки увімкнути пилосос. І в цю мить пролунав дзвінок у двері.

Майнула думка, що й сьогодні навряд чи вдасться



побілити. Дружина відчинила – увійшли двоє братів з Південної церкви. Один – дякон, другий – його напарник по роботі. Працювали вони на «вертушці». Так називали вантажний поїзд, що складався з металевих платформ, які завантажували у кар'єрах гранітним щебенем і розвозили по багатьох областях України. Усередині потягу був спеціальний вагон, обладнаний для житла. Двоє людей завжди супроводжували потяг, оформлюючи документи і стежачи за всім поїздом. Брати саме й були цими працівниками.

– Слухай, Льоню! Ми дуже квапимося. Потяг стоїть на оформленні, а ми зайшли забрати тебе. Тут неподалік живе сестра з нашої церкви. Вона дуже просила прийти поговорити з її чоловіком, щоб він покаявся. Він невірний, і вона давно молиться за нього. Збирайся хутчіш.

Я неохоче зліз зі столика, поставив банку з

розчином на підлогу, зняв марлеву пов'язку й кажу братам, що вже два тижні ми не можемо побілити квартиру.

– Ідіть самі, ви не гірше за мене розповісте йому про спасіння.

– Ні, ти повинен піти! – наполягали вони.

– Браття, то підемо завтра. О п'ятій годині вечора я прийду з роботи і відразу підемо.

– Ні, треба сьогодні, – твердо стояли на своєму брати.

– Ну, що ж, – сказав я дружині, – значить, і сьогодні не судилося нам побілити стелю. Побілимо іншого разу.

Я переодягнувся, і ми пішли. Моя дружина уже звикла до життя, повного несподіванок, коли особисті справи відсуваються на задній план.

Дім, куди ми попрямували, виявився зовсім неподалік. Не минуло й десяти хвилин, як ми ввійшли до просторої кімнати. Господар сидів на дивані. Побачивши нас, він підвівся, привітався і сказав, що то дружина наполягла на сьогоднішній бесіді.

Крім нього та його дружини, у кімнаті була ще одна віруюча жінка. Ми попросили благословення у Господа і розмістилися на стільцях. Після нетривалого знайомства я розповів про Божий шлях спасіння грішників. Наводив приклади, з пам'яті цитував відповідні вірші. А потім попросив усіх схилити коліна для молитви.

Господар дому почав молитися першим. Він хвалив себе перед Богом, розповідав, який він добрий, нікого не кривдив... Я був дуже засмучений такою молитвою. Ліпше стелю побілив би, подумав я, ніж слухати цього самохвала. Дарма змарнував вечір.

І почав молитися подумки: Господи, дай йому покаяння. Відкрій йому, що він – заглиблений грішник, але не бачить цього...

Раптом він як зайдеться плачем: «Господи! Прости мені, грішнику! Я нещасний, все життя жив без Тебе, Боже, прости мені!».

Молився він довго. Після цього молилася його дружина – дякувала Господу за спасіння чоловіка. Потім помолився я. Обличчя господаря дому сяяло. Він був щасливий, і ми привітали його.

Брати, які мене привели, попросилися, а я трохи затримався. Господар дому показав мені свій виноградник і пообіцяв восени пригостити виноградом. Провів за ворота, і ми розійшлися.

Минуло два дні. Повертаючись після богослужіння додому, я зустрів трьох сестер.

– Брате, це ти був у родині нашої сестри, де покаявся її чоловік?

– Так, був з братами, – відповів я.

– Ти був у середу ввечері, а в четвер, о четвертій годині дня, він помер. Як добре, що ти застав його живим! Це така втіха для нашої засмученої сестри, що її чоловік пішов у вічність, примирившись із Богом.

У мене мурашки побігли по спині. Адже я намагався умовити братів піти у четвер після роботи, тобто після п'ятої години. А о четвертій годині вечора той чоловік помер!..

На все життя я отримав урок від Бога: коли Він посилає, слід негайно йти.

Леонід Петренко.

(Уривок з книги «Нотатки пресвітера»).

ПОКОРА: ПРОБЛЕМА ЧИ ПРИВІЛЕЙ...

Покоритися – означає визнавати чийсь владу, беззаперечно слухати когось, піддаватися його впливові, приймати що-небудь без заперечень. Там, де є покірність, не існує анархії, бунту та хаосу, натомість панують порядок, вибудовуються гармонійні стосунки.

Покору не слід розглядати як пасивну поступливість перед неминучістю подій, як лінощі чи байдужість.

Покорюючи, людина досягає більшого. Одні покорюють космічний простір, інші – гірські вершини, дехто покорив ядро атома, а ще хтось – морські глибини...

Серця людей, міста, держави і народи стають об'єктами для покірності. Проте Слово Боже вказує, у чому справжня велич людини: «Ліпший від силача, хто не скорий до гніву, хто ж панує над собою самим, ліпший від завойовника міста» (Пр. 16:32).

Дух Божий творить атмосферу покірності

Звертаючись до церкви в Ефесі, апостол Павло зазначає: «І вас, що мертві були через ваші провини й гріхи, в яких ви колись проживали за звичаєм віку цього, за волею князя, що панує в повітрі, духа, що працює тепер у неслухняних, між якими й усі ми проживали колись у пощадливостях нашого тіла, як чинили волю тіла й думок, і з природи були дітьми гніву, як і інші, Бог же, багатий на милосердя, через Свою прелеву любов, що нею Він нас полюбив, і нас, що мертві були через прогріхи, оживив разом із Христом, спасенні ви благодаттю» (Еф. 2:1-5).

Отже, далекі від Бога люди належать до синів непокірності, і це наслідок певного духовного впливу на них. У цьому ж посланні апостол згодом зазначає: «...наповнюйтесь Духом, розмовляючи поміж собою псалмами, і гімнами, і піснями духовними, співаючи й граючи в серці своєму для Господа, дякуючи завжди за все Богові й Отцеві в ім'я Господа нашого Ісуса Христа, корячися один одному у Христовім страху» (Еф. 5:18-21). Дух Божий творить серед християн атмосферу покірності один перед одним і перед Богом.

Батьківська вимогливість – синівський послух

Взаємини християнина і Бога повинні нагадувати усталені в давнину на Сході відносини батька та сина, які передбачали батьківську вимогливість і синівський послух.

Біблійний герой Самсон мав особливу фізичну силу, а коли на нього сходила сила від Бога, отримував надприродні можливості – міг роздери навіть леву, побити тисячу филистимлян...

Проте слабкістю його був потяг до жінок, внаслідок чого втратив своє помазання. Самсон міг протистояти сотням озброєних воїнів, але не зміг справитися зі спокусами та обмежити свої бажання.

Приклад, вартий наслідування, бачимо в житті іншого чоловіка – Йосипа, який зумів не втратити контролю завдяки глибокому усвідомленню постійного перебування в полі зору Божого. Проявивши непохитність, він вистояв перед спокусами жінки вельможі фараона.

Взірце покірності перед Небесним Отцем – Йоґо Син. Який, «бувши в Божій подобі, не вважав за захват бути Богом рівним, але Він умалив Самого Себе, прийнявши вигляд раба, ставши подібним до людини: і подобою ставши як людина, Він упокорив Себе, бувши слухняний аж до смерті, і то смерті хресної. Тому й Бог повишив Його та дав Йому ім'я, що вище над кожне ім'я, щоб перед Ісусовим ім'ям вклонялось кожне коліно небесних, і земних, і підземних, і щоб кожен язик визнавав: Ісус Христос – то Господь, на славу Бога Отця!» (Фил. 2:6-11).

Цей акт покірності завершився вирішальною перемогою. І Отець посадив Сина «на небі праворуч Себе, вище від усього уряду, і влади, і сили, і панування, і всякого імення, що назване не тільки в цьому віці але й у майбутньому. І все впокорив Він під ноги Йому» (Еф. 1:21-22).

Покора, а потім опір

Про важливість покірності перед Богом нагадують слова: «Бог противиться гордим, а смиренним дає благодать. Тож підкоріться Богові та спротивляйтесь дияволу – то й утече він від вас. Наблизьтесь до Бога, то й Він наблизиться до вас» (Як. 4:6-7).

Іноді християни намагаються

протистояти дияволу в той час, коли вони не покорилися Богові. Але апостол Яків вказує на певну послідовність, ба більше – закономірність: покіра Богові наділяє благодаттю, дозволяє успішно боротися та перемагати сили зла.

Покоритися – означає визнавати чийсь владу, беззаперечно слухати когось, піддаватися його впливові, приймати що-небудь без заперечень. Там, де є покірність, не існує анархії, бунту та хаосу, натомість панують порядок, вибудовуються гармонійні стосунки.

Покору не слід розглядати як пасивну поступливість перед неминучістю подій, як лінощі чи байдужість, зовсім навітряки – це сміливі рішення та активні волюві зусилля.

Визнання Бога за Господа неможливе без покірності, бо «послух ліпший від жертви, покірність – краща від баранячого лоу! Бо непокірність – як гріх ворожбитства, а свавільство – як провинна та служба бовванам» (1 Сам. 15:22-23).

Там, де Бог передбачив владу, Він передбачив і покірність цій владі – у державному устрої: «Нехай кожна людина кориться вищій владі, бо немає влади, як не від Бога, і влади існуючі встановлені від Бога» (Рим. 13:1); у сім'ї: «Дружини, слухайтеся чоловіків своїх, як лицює то в Господі... Діти, будьте слухняні усього батькам, бо це Господеві приємне!» (Кол. 3:18-20); у церкві: «Слухайтеся ваших наставників та коріться їм, вони бо пишнуть душ ваших...» (Євр. 13:17).

Розуміючи, що всяка влада – відносна і лише Богові належить вся повнота влади, ми коримося їй рівно настільки, наскільки її вимоги збігаються із волею Бога.

Саме про це говорять слова апостола Петра: «Бога повинно слухатися більше, як людей!» (Дії 5:29).

«Візьміть на себе ярмо Моє, і навчіться від Мене, бо Я тихий і серцем покірливий, – і знайдете спокій душам своїм. Бо ярмо Моє любе, а тягар Мій легкий!» (Мт. 11:29-30).

У цьому заклик Ісуса Христа «покіра Богові» – не проблема, а привілей, яким слід скористатися.

Ігор Крошук.

Мао Цзедун замість Ісуса Христа: китайські комуністи посилюють тиск на християн



Попри критику китайської політики на міжнародному рівні комуністи вкотре переходять межу в переслідуванні християн.

Влада багатьох китайських провінцій наказала християнам знімати релігійні зображення, замінивши їх зображеннями комуністичних лідерів (Мао Цзедун та Сі Цзіньпіна). Це стосується і христів на релігійних спорудах. На сьогодні вже відома низка випадків силового демонтажу христів з китайських церков. У церкви Христа, що в провінції Хуайнан, місцеві чиновники, відповідальні за справи релігії в регіоні, зажадали зняти з будівлі хрести. Проте настановилися на опір місцевій громаді, коли десятки християн вийшли до храму аби захистити його.

Ще один бурливий інцидент трапився у провінції Чжецзян. Місцева влада відправила близько сотні комуністів із технікою, щоб демонтувати хрести в церкві Іньчану.

З кожним тижнем кількість церков, що зазнали насильницького демонтажу християнських символів, лише збільшується. Як повідомляє Daily Mail з посиланням на Radio Free Asia, китайська влада силовими методами знищила релігійні символи в церквах у провінціях Аньхой, Цзянсу, Хебей та Чжецзян.

Але тиском на церкви повноваження комуністів не обмежуються. Тепер вони вимагають від конкретних людей і сімей лояльності до влади та усунення з приватних будинків християнських символів, які рекомендовано замінити на портрети лідерів компартії КНР.

Це розпорядження було дане тим сім'ям, які отримують соціальну допомогу. Таким чином, якщо людині з тих чи інших причин призначено допомогу від держави, вона зобов'язана відмовитися від християнства, щоб зберегти виплати.

Негативні прецеденти скасування виплат вже відомі. Так, у Цзянсі, де протягом минулого року зафіксовано найбільше повідомлень про переслідування вірян, чоловік з інвалідністю втратив державну пенсію, бо систематично відвідував церкву.

У Південній активний наступ на релігію почався з 2015 року, коли китайський уряд ухвалив програму «сінізації». Згідно з нею всі сфери життя включно з релігійною мають стати виразником китайської соціалістичної ідеї.

Проте сучасні комуністи намагаються не просто закрити церкви, але знищити саму їх суть, замінити вчення Христа на ідеї компартії, перетворивши, таким чином, Церкву на ще один важіль пропаганди.

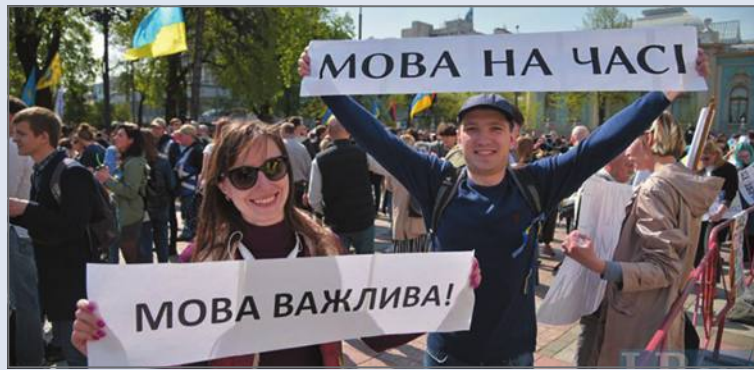
Заміна хреста на портрети комуністів – не нова практика. Такого роду тиск і переслідування українцям довелось пережити в Радянському Союзі. На відміну від легковажних обивателів і адептів культури споживацтва, комуністи у всі часи дуже добре розуміли значущість символів та ідей (недарма після падіння комуністичного режиму нам довелось усувати наслідки його управління з публічних місць, змінювати назви вулиць тощо).

Хрест як символ жертви Сина Божого з кожним роком стає все більш ненависним символом як для китайської влади, так і для лівих на Заході. Саме тому агресія щодо церков стає явищем поширеним і глобальним.



ЗАКОН ПРО МОВУ: ЧИ ПОТРІБНО ПЕРЕХОДИТИ НА УКРАЇНСЬКУ?

Що Закон про мови означає для українських християн, особливо у східних регіонах, де, як правило, богослужіння, в силу історичних обставин, проходить недержавною мовою? Що Біблія каже про мовне питання? Які норми закону мають відношення до релігійної діяльності?



Світ, в якому ми живемо, багатогранний, і ця багатогранність гармонійно злагоджена. Усе творіння доповнює одне одного. Те саме можна сказати про розмаїття націй, мов і культур. Господь задумав Своє творіння дуже різноманітним.

Перша Книга Біблії розповідає, як утворилися нації. Читаючи цю історію, ми бачимо, що поява різних мов і культур – це засіб проти поширення гріха. Бог, творячи різноманітність, оберігав людство від самознищення і морального занепаду.

Описуючи майбутнє Боже Царство і життя на небі, Біблія повідомляє про етнічне й національне різноманіття. Тільки погляньте, що пише Іван про поклоніння на небесах: «І нову пісню співають вони, промовляючи: Ти достойний узяти цю книгу, і розкрити печатки її, бо Ти був заколений, і кров'ю Своєю Ти викупив людей Богові з усякого племені, і язика, і народу, і люду. І Ти їх зробив для нашого Бога царями, і священниками, і вони на землі царюватимуть!» (Об. 5:9-10).

Усі народи – кожен відповідно до своєї національної свідомості – принесуть в Новий Єрусалим те, що отримали від Бога для Його слави і честі. На жаль, у світі, якому ми живемо, між народами і племенами часто виникає ворожнеча. Людей розділяє гріх, тому людина не любить ближнього, який має інший колір шкіри, розмовляє іншою мовою або ж належить до іншої

культури. І Христос помер, щоб зруйнувати цю ворожнечу – а не національну чи мовну належність.

Можливо, хтось думає, що мир на землі можна досягнути через знищення того, що нас відрізняє одне від одного, однак це не так. Мир прийде лише тоді, коли кожен народ своєю мовою визнає Ісуса Царем і всі народи об'єднаються навколо Нього.

Мова має значення

Чи може українець розмовляти не рідною мовою? Звісно, що може. Але він уже перестає бути українцем. Як квітка, що відрізана від свого кореня, так і такий українець з часом перестає ним бути. Адже саме мова, а не що інше, ототожнює її носія з тим чи іншим народом, нацією.

Так само мова має значення і для служителів церкви, адже торкається не лише богослов'я, а й місії і відповідальності за свій народ. Цікавий факт, що після Вавилонського феномену люди перестали розуміти одне одного, а після П'ятидесятниці Бог дає людям здатність говорити зрозумілими мовами, щоб люди почули Євангеліє.

Українська мова – це мова, яку Бог дав нашому народові, і вона має стати мовою наших богослужінь.

- * Тому що ми – громадяни України.
- * Тому що українці відвідують наші громади.
- * Тому що це базова повага – розмовляти державною мовою країни.
- * Тому що любити Бога – значить любити Його людей.

* Тому що не можна любити людей і свідомо ігнорувати їх мову, живучи поряд.

Пастори і проповідники своїм авторитетом задають тон у громаді не лише духовний, але й світоглядний. Слово про славі справи Божі мають звучати українською з усіх кафедр. Добра Новина про славного Бога має звучати нашою рідною з кафедри, зі сцен, телебачення, книг.

Прийняття Закону про мову не зобов'язує християн переходити на українську, але час, в якому ми живемо, відповідальність перед Богом за наш народ, має підштовхнути нас до послугування українською під час наших богослужінь і публічної діяльності.

Голова Союзу євангельських християн-баптистів Валерій Антонюк вважає, що настав час для переходу на українську мову: «Хотів би всіх служителів церков закликати до того, щоб ми нарешті почали володіти українською і проповідували українською. Якщо нема мови – не буде країни. Дивно, що багато хто вивчив і англійську, й інші мови, але так і не спромігся у своїй країні вивчити українську. Вважаю, що це відлуння минулої потужної пропаганди СССР. Пора вибиратися з цього. Розмовляйте і проповідуйте якою хочете після того, як зможете це робити державною».

Вміння володіти українською – це прояв поваги до свого народу і країни. Це складний шлях, але він необхідний. Нехай в цьому допоможе нам Господь.

Анатолій Яковчук.
Редактор газети «Слово про Слово».

ЦІННОСТІ МІЛЕНІАЛІВ І ПОКОЛІННЯ Z: РЕЗУЛЬТАТИ ДОСЛІДЖЕННЯ

Християнська організація World Vision у співпраці з дослідницькою фірмою Барна Group опублікувала звіт «The Connected Generation», у якому подала звіт про цінності мілениалів та покоління Z.

Детальне дослідження «ґрунтується на міжнародному огляді громадської думки в Інтернеті. Усього 15 399 респондентів віком 18-35 років у 25 країнах опитували в Інтернеті дев'ятьма різними мовами», – пояснили автори. Дослідження показує, «які цінності мають мілениали, а тепер і покоління Z, і що вони приносять із собою в доросле життя, який світ вони вже будують», а також «їхнє ставлення до віри та те, як вони усвідомлюють власні духовні потреби».

За словами Ендрю Морлі, президента та головного виконавчого директора World Vision International, «завдяки цьому важливому та всебічному дослідженню з'ясувалося, що молоді люди дійсно думають глобально і щиро хочуть змінити світ на краще».

«Але це також виявляє необхідність переосмислити те, як церкви мобілізують молодь. Впливаючи в довготерміновій перспективі на цих молодих людей, ми робимо тривалий вплив на світ», – додав він.

Самотність і тривога – основні виклики

Дослідження показує, що самотність – одна з головних проблем для молоді. Загалом 57% опитаних відчувають зв'язок зі світом, але лише кожен третій відчуває турботу про себе.

«Ми говоримо про покоління, яке знає все, що відбувається у світі, через соціальні медіа, але відчуває самотність у повсякденному житті. Вони живуть із занепокоєнням про своє майбутнє», – заявив генеральний директор компанії World Vision Spain Ксав'єр Руїз.

У доповіді робиться також висновок про те, що «у віруючих молодих людей менше відчуття страху, тривоги чи самотності».

Покоління волонтерів

Згідно з дослідженням, майже половина опитаних заявляють, що якимось чином залучені в різні проекти, які їх хвилюють, а 30% задіяні в якійсь добровільній діяльності.



«Це покоління, яке хоче реалізувати свої переконання. Вони вимагають, щоб церковні лідери так само жили відповідно до своїх переконань і своєї віри», – сказав Руїз.

Духовно чутливі й спрагли

Духовність також важлива для молодого покоління. Дослідження показало, що більша частина опитаних вважають релігію «доброю для людей та суспільства».

Крім того, для більшості християн, які брали участь у дослідженні (73%), важливо мати когось у житті, щоб ділитися своїм досвідом віри. Однак коли їх запитують про важливість учнівства, лише 13% вважають це необхідним.

«Ці молоді люди – не майбутнє, вони наше сьогоднішнє. Вони вже є провідними церквами та на важливих посадах у суспільстві. Тому нам потрібно це покоління, щоб побудувати світ, де Євангеліє Ісуса можна реалізувати на практиці» – підсумував Руїз.

ВЕЛИКЕ ДОРУЧЕННЯ – ПОСЛАННЯ ЛЮБОВІ

«Ідіть і навчіть всі народи» – дуже знайома і близька для кожного християнина фраза. Однак часто ми не звертаємо увагу на те, що тут йдеться не тільки про нашу країну та культуру, а про всі народи землі!



Більш того, ця фраза Христа може набути зовсім іншого відтінку, якщо звернутися до мови оригіналу: «Ідіть і зробіть з усіх народів Моїх учнів!». Не просто розкажіть про Бога, Ісуса, спасіння, любов Творця і необхідність покаятися, але зробіть з усіх народів учнів Христа.

Учнями Месії були люди, які присвятили своє життя і час для того, щоб бути поруч з Учителем, слухати Його, розуміти і робити те, що Він каже робити, тим самим виконуючи Його волю!

Учнем може стати людина, яка готова вчитися і змінювати своє мислення, учителем ж є той, хто «пізнав істину, і вона зробила його вільним».

Це наштовхує на думку, що кожен учень покликаний прагнути і розвиватися, щоб у результаті стати вчителем, а не залишатися вічно в становищі учня.

Ісус молився про Своє учнів: «Та не тільки за них Я благаю, а й за тих, що ради їхнього слова повірять у Мене, щоб були всі одно: як Ти, Отче, в Мені, а Я у Тобі, щоб одно були в Нас і вони, щоб увірував світ, що Мене Ти

послав» (Ів. 17:20-21).

Ще Ісус сказав: «Нову заповідь Я вам даю: Любіть один одного! Як Я вас полюбив, так любіть один одного й ви! По тому пізнають усі, що ви учні Мої, як будете мати любов між собою» (Ів. 13:34-35).

Ключ до розуміння і виконання Великого доручення – проголошення всьому світу про любов Бога, Який віддав Своє Сина для викуплення усіх гріхів!

Тільки той, хто вірить, що його полюбив Бог, здатний любити ближніх. Тому Христос і сказав: «Як Я вас полюбив», а не як ми думаємо, знаємо, розуміємо. Лише прийнявши Його любов до себе, ми стаємо здатними по-справжньому любити.

Ознака справжнього учня Христа – любов! Вона постійно перебуває у послідовниках Месії, бо Сам Бог є любов.

Костянтин Воропаєв.

«ЧАЙЛДФРІ» І БІБЛІЙНА ПОЗИЦІЯ

За останні кілька десятиліть у США та Великій Британії помітно зросло число подружніх пар без дітей, які є прихильниками руху «чайлдфрі» (вільні від дітей). За даними американського перепису населення, якщо у 1970 році діти були в 40% подружніх пар, у 2012 році вони були лише в 20%. Хоча ця статистика не враховує неодружених пар з дітьми, вона, однак, переконливо свідчить про зміни в традиційному складі родини.

Дослідження, проведене Бюро трудової статистики США, показало, що подружні пари без дітей протягом 2007-2011 років витратили більше грошей на своїх домашніх улюбленців, ніж будь-які інші сім'ї. Християнська спільнота має висловити біблійне розуміння проблеми відмови від дітей і донести це розуміння до суспільства. Відмова народжувати дітей – це відмова від дітей ще до їхнього зачаття, яка позбавляє людей радості батьківства, відкидає одну з божественних цілей для відносин у шлюбі і поглиблює демографічну кризу.

Головна проблема явища «чайлдфрі» полягає в тому, що воно повністю ігнорує Бога як Творця, Давача всіх дарів, у тому числі і життя. Біблія народження дітей називає подарунком від Бога. Бог, Який створив людину за образом Своїм і Своєю подобою (Бут. 1:27), благословив людей, сказавши: «Плодіться і розмножуйтеся, і наповнійте землю...» (Бут. 1:28), і Він не байдужий до долі дітей. Та коли людина відкидає Бога, вона деградує і проходить кілька стадій морального занепаду. Апостол Павло у Посланні до римлян пояснює, що, відмовляючись прославляти Бога і жити відповідно до Його волею, яка викладена у Писанні, людина спочатку опирається правді, «гамує її неправдою», потім впадає в різні гріхи, які стосуються і сімейного укладу (Рим. 1:18-32).

Відмову народжувати дітей можна поставити в ряд протиприродних для людини вчинків – як форму «девіантної поведінки». Тому це велика і складана проблема, яка свідчить про сильну деградацію сучасного суспільства. З біблійної точки зору всі проблеми

в суспільстві – наслідок гріхопадіння людини. Чим далі людина відходить від Бога, тим менше вона здатна відобразити образ Божий у своєму житті.

Любов і турбота про інших – це прояв Божого образу в людині, тому не дивно, що коли люди змінюють біблійну систему цінностей, у суспільстві все менше спостерігається самовідданої любові і вірності.

Реагувати? Обов'язково!

Християнській спільноті потрібно реагувати на такі явища. Віруючі люди просто зобов'язані робити кроки, які сприятимуть утвердженню біблійних цінностей у суспільстві. І найперше – створювати сім'ї, які стануть прикладом Божої любові і турботи.

А це – виховувати дітей, молодь, через дошкільну підготовку та інші форми освіти прищеплювати біблійні моделі сімейного устрою. Пропагувати біблійні цінності в суспільстві.

Проблему можна вирішити лише тоді, коли молодь покоління прийме біблійну систему цінностей і зробить її правилами свого життя.

Поки у нашому суспільстві пануватиме споживацьке ставлення до людини, яке оцінює людей відповідно до їхньої здатності вносити вклад у суспільство, відмова народжувати дітей ставатиме ще більш популярною.

№ 8 (191) Виходить щомісяця серпень 2020 р.

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 4; тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21 E-mail: dobry.samar@gmail.com

Шеф-редактор — Олег Карпюк; літературний редактор — Людмила Бендус; технічні редактори — Тарас Пришляк, Тарас Яковин; оператор комп'ютерного набору — Вікторія Галюк.

Газета віддрукована у видавництві «А-Прінт», м. Тернопіль. Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша. Тираж — 15000 примірників. Замовлення № 923.